

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6

Брой 5 (1486)

София, май 2014 г.

Цена 0.50 лв.

Двама папи за двама папи

Четири папи и един площад - изпълнен, топъл, празничен. За всички. Двамата нови светци Йоан XXIII и Йоан-Павел II, действащият папа Франциск и почетният папа Бенедикт XVI.

Канонизацията на двама от най-обичаните папи в историята сама по себе си е исторически факт, но физическото присъствие на двама Римски първосвещеници на площад „Свети Петър“ наистина представлява уникално събитие. Папа Бенедикт се появява на площада, подкрепляйки се с бастун и придвижван от монс. Генсвайн, облечен като обикновен съслугител: бял филон и дамаскирана митра. Площадът обаче - благодарение на огромните екранни - го разпознава. Аплаузите за стария почетен папа са горещи и бурни. Можем да си представим усещането на Бенедикт. Почетният папа покълна да бъде на церемонията. Сътрудничеството и приятелството му с Йоан-Павел II бяха твърде силни, за да не бъдат отбелязани с присъствието му на площад „Свети Петър“. И ето, влизаме в главата на Бенедикт XVI - само като си помислим - колко много спомени от толкова литургии, отслужени на този площад през понтификата. А също и срещи, аудиенции... И ето, сътрудниците минават пред него, ето ги и приятелите - като почнем от Джорджо Наполитано. Прегръдката между почетния папа и президента на Италия е сила; приятелството между двамата не е отслабнало.

По пътя
към живота
*90 години от
началото на
вестник „Истина“*

Драги читатели,
Първият брой на католическия вестник „Истина“, чийто продължител е вестник „Истина-Veritas“, излиза на 8 май 1924 г. Няма да ти говоря за значението на едно периодично печатно издание за живота на католиците у нас и за неговото място в обществото. Това са го направили твърде добре неговите първоиздатели. Затова ще предложа само няколко текста и цитати от

На стр. 2

Нови социални услуги в Никополска епархия откри „Каритас“ - Русе

Вече месец три центъра в Белене, Ореш и с. Малчица, лицензиирани в Държавната агенция за закрила на детето и регистрирани в Агенцията за социално подпомагане, помогат на деца с различни проблеми и на техните семейства. Те са резултат от проект на „Каритас“ - Русе, който носи името „Развитие на нови социални услуги в мрежата на „Каритас“ - Русе, в Северна България“ спечелен мината година пред престижната българо-швейцарска програма за сътрудничество.

Центрът за социална рехабилитация и интеграция за деца и младежи с увреждания в Белене беше официално открит на 24 март. В тържеството

На стр. 8

Света Богородица - образец на Божия култ

апостоли и ученици винаги и навсякъде³.

Мария е девица, която слуша, която приема Божието слово с вяра, и това беше за нея предпоставка и път към божественото майчинство. След като получава от ангела отговор на своето съмнение (срв. Лк. 1, 34-37), тя, изпълнена с вяра, казва: „Ето рабинята Господня; нека ми бъде по думата ти“ (Лк. 1, 38). Вярата беше за нея причина за блаженство и увереност относно изпълнението на обещанието; с вяра тя приемаше случващото се през детството на Исус; с вяра тя се съгла-

На стр. 9

Пети формационен семинар

И тази година Хисар бе домакин на V формационен семинар на „Католическа дейност“. Към предишните четири семинара, които със своите теми бяха насочени към пълно постигане на християнска зрелост, се прибави и поредният форум на тема „Конфликтът между общото благо и личното благо“.

Темата, основана върху любовта към близния, която да е подобна на любовта към съмия себе си (срв. Мт. 22, 39), имаше за цел да формира у

участниците и у тези, които ще имат допир с публикациите на семинара, съзнатието за едно общение, което да не е в ущърб нито на общността, нито на личността, избягвайки крайностите на колективизма и индивидуализма.

От 25 до 27 април 2014 г. в античния град се събраха участници от цяла България както и гости от Словакия, Румъния и Италия. Мнозинството от участниците бяха при-

На стр. 9

Признание за „Каритас“

За единадесета поредна година организацията на евреите в България „Шалом“ раздаде престижна награда „Шофар“. Събитието се състоя в еврейския културен дом „Емил Шекерджийски“ в София на 13 април, в навечерието на празника „Песах“ (Пасха), който възпоменава освобождаването на еврейския народ от Египет и връзката между поколенията. Имаше няколко номинации и награди: „За цялостен принос в развитието на еврейската общност в България“, „За обществено-политическа и публицистична дейност в името на етническата толерантност“, „За активно присъствие в еврейската общност и българското общество“. Освен това имаше и награди на председателя на ОЕБ и награда на организационния комитет.

На стр. 7

Трета национална среща на легионерите на Дева Мария в България

На 29 март 2014 г. в храм „Свети Франциск“ в София се проведе Третата национална годишна среща на легионерите на Дева Мария, известна под името „Ациас“.

Ежегодните срещи, които провеждат заедно всички легионери от страната, са израз на подновяване на посвещаването пред Дева Мария. А целта е ясна - да подражаваме на нейните добродетели и така все повече да се доближаваме в своя апостолат до Исус Христос.

Срещата започна с шествие под звуците на песента „Марио, Царице наша“, запята от хора на Куклен, специално поканен за случая. Тържествената литургия бе отслужена от отец Даниел Жилие. Съслужиха и енорийските свещеници и духовни ръководители на Свищов - отец Патрик Виал, Куклен - отец Даниел, Бърдарски георгиев - отец Койчо Димов, с. Малчица - отец Ремо Гамбакорта, Гостиля - дякон Владко Томич, Белене - отец Паоло Кортези, и София - отец Благовест Вангелов и отец Сречко Римац.

Празничният вексилиум (лат. vexillum - знаме, флаг, нем. щандарт) бе представен от дякон Томич. Президентът на легиона Славка Манолова поздрави гостите.

Отец Сречко, предстоятел на храм „Свети Франциск“ - София, представи накратко историята на храма. Духовният ръководител на легионерите в София отец Благовест проповядва, като се спря главно на Благовещението на Дева Мария и най-вече върху ангелския поздрав, отправен към нея: Радвай се, Ти, Която си пълна с благодат. Радостта на Девата

трябва да бъде и наша радост.

След прочитане на Евангелието и изслушване на проповедта последва поклон пред олтара на Дева Мария - всеки легионер сложи ръка на знамето, произнесе думите: „О, Царице, Майко моя, аз съм напълно твой; всичко, което имам, е твое“, поклони се и зае мястото си. Това външност представява мотото на нашето посвещение. След това прави измолихме най-съществената част от молитвата на легиона - катената (молитвена верига). Духовността на Легиона на Мария черпи много от книгата „Трактат...“ на свети Луи Мари Гри-

ветостта не е пътят към Дева Мария - майката на Спасителя? В книгата „Можем ли да бъдем светци?“, написана от основателя на легиона Франк Даф, можем да размишляваме за светостта.

Последваха обожаване и благослов.

В края на срещата президентът на организацията г-жа Манолова изрази своята радост и благодарност към всички духовници и легионери, както и към всички гости. Тя поздрави специално и преводачите на „Наръчник на Легиона“ - г-жа Радост Карамилова и сестра Боряна Гагова. На Радост, присъстваща на срещата, бяха под-

ньон де Монфор. На този френски свещеник дължим и това посвещаване на Дева Мария, известно на латински като „Totus tuus“, т. е. „изцяло твой“. Този израз беше даван на светия папа Йоан-Павел II. По този начин ние потвърдихме своето „Да“ на Мария и Иисус. Обещахме да бъдем постоянни в молитви и дела! Така, когато подражаваме на Мария, молитвите ни ще бъдат чути. А нима точният, правилният път към

несени букет и скромен подарък от името на легиона. В отговор на това радостно преживяване г-жа Карамилова благодари и поздрави всички легионери. Тя ги призовава да бъдат все така неуморни в добрите си дела и ги насрочи в апостолата към Дева Мария.

С песента „Тебе хвалим, Боже наш“ националната среща приключи и последва малка почерпка.

Драгомира НИКОЛОВА

По пътя към живота

От стр. 1

първия брой. И който има очи и може да чете, ще разбере за какво става въпрос...

Позивът, от който тръгва вестник „Истина“:

„Католици,

В България всички съсловия, всички групировки с пълно съзнание чрез здрави организации отстояват своите интереси.

Само ние, католиците, осънявките се до днес единствено на светите принципи на конституцията, считахме за ненужно да се сплотим и посредством едно знаме, посредством един орган да се опознаем добре, да си изкажем болките и да защитим правата си.

Крайно време е вече и ние да покажем, че живеем като равноправни български граждани - поне толкова, колкото

и тия от мюсюлманско, майноритско и протестантско вероизповедание.

С тази цел се основава католически лист „Истина“.

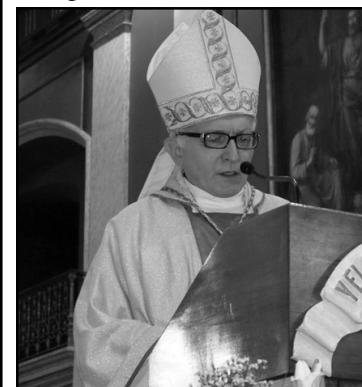
В началото нашата задача е скромна: да публикуваме известия из житие-битието на нашите католици в страната, а евентуално и от чужбина, и да съобщаваме вести из живота на католическите дружества; с една дума - да служим за връзка между всички наши единоверци.

Не забравяйте, че имате ваши еднокръвни братя католици, които, лишени от всяка защита, постоянно са тормозени и преследвани по едничката причина, че се наричат католици. Такъв е например случаите с католиците в Малко Търново, дето на нашиите училища се правят всевъзможни спънки в развитието на учебното дело, дето се отнемат даже и ония права, които веднъж са им дадени най-тържествено.

Нека и този лист бъде добре дошъл у всеки католик и да се както животворните лъчи на благотворното слънце стоплюват и събудят нов живот в природата, тъй и нашата „блага вест“ бъде за всяко католическо семейство духовна заря, под лъчите на която да изникне нов живот на истинско щастие и напредък.

София, 26 март 1924 год.
От Редакц. комитет“

Нов апостолически нунций в България

на 19 май 1946 г. Ръкоположен е за свещеник на 27 септември 1970 г. Защитава докторска титла по богословие и по каноническо право. Постъпва на дипломатическа служба при Светия престол на 25 март 1980 г. Последователно служи в апостолическата нунциатура в Либерия, в Държавния секретариат на Светия престол и след това в апостолическите нунциатури в Испания, Ирландия и Словения. Назначаван е за апостолически нунций в Руанда (29 ноември 2003 г.) и в Уругвай (24 май 2008 г.); освен италиански говори испански, френски и английски език.

И-V

Цветница - двоен празник за децата и семействата от Малко Търново

На един от най-хубавите християнски празници врати отвори новият център за обществена подкрепа „Цветница“. Откриването започна със засаждането на две борчета в градинката пред центъра и продължи с тържествен водосвет, отслужен от свещеника на енорията отец Роман Котевич.

На фона на красивата дъга, нарисувана от децата върху прозорците, отец Роман пожела на всички неизбройми мигове на щастие в центъра и накрая добави: „А за нас пожелавам в нашите човешки отношения да се държим точно като деца, наистина открени

към другите хора. А това може да научим точно от децата.“

Цветомир Думанов - изпълнителен директор на „Каритас“ - София, започна своето поздравление с въпрос към деца:

- Деца, знаете ли какво се е случило на Цветница?

- Имало е много цветя - отговори един от най-малките в публиката.

- Точно така, както и днес тук има много цветя. На този ден Христос пристига в града, яздейки магаре, а вярващите го посрещат, като разстилат пред него маслинени клонки.

- разказа той. - След ликуващето идва и Голгота. В трудностите ние пак ще бъдем заедно, деца, родителите, общността, „Каритас“ и Църквата. Защото това, което правим заедно. Това не е процес, наложен от един хоре към други хора. „Каритас“, Църквата, общи-

на стр. 6

ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор свещеник Благовест Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел./факс 952-29-59,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Полша. Във връзка с провъзгласяването на папа Йоан-Павел II за светец премиерът на Полша Доналд Туск и краковският кардинал и бивш личен секретар на папа Войтила Станислав Дживиш са открили голям музей в родната къща на славянския папа. Полският премиер е назовал Йоан-Павел II „най-големия и величествен гений на Полша“, а кардинал Дживиш е казал: „Музеят ще учи поколенията да живеят и служат по примера на Йоан-Павел II.“ На откриването са присъствали хиляди поляци. В музея са изложени фотоси, ръкописи, документи на папата, показано е и расото, което Войтила е носил в първия ден на своето избиране за папа през 1978 г. Най-интересен предмет е пистолетът тип „Браунинг НР“, 9-милиметров, с който атентаторът Али Аджа простира папата през май 1981 г. Интересът към музея е много голям. Преди откриването му са продадени над шест хиляди билети, а годишно се очаква да го посещават над 400 хиляди души. Засега цената на билета е 4,5 евро.

+++ Полският парламент е взел решение супермаркетите и големите магазини да продължат да работят и в неделен ден въпреки протеста на Католическата църква. Парламентът се обосновава с това, че при затварянето на магазините ще се закрият над 700 хиляди работни места; освен това решението е сигнал, че Църквата „не бива да се намесва в политиката“.

Сърбия. Епископи на Сърбия, Черна гора, Македония и Косово решиха междудържавната епископска конференция „Св. Кирил и Методий“ на Католическата църква да се раздели на четири самостоятелни епископски конференции – във всяка държава да има епископска конференция на Католическата църква. Генералният секретар на общата епископска конференция и епископ на гр. Зренянин (Сърбия) е заявил: „Ние сме отделни народи с различни дадености и проблеми.“

Турция. Вселенският патриарх на Константинопол Вартоломей I е казал, че ще се противопостави на турските власти, ако предявят искания православният храм „Света София“ да се използва за дейности, необичайни на православието, като ли да се превърне в джамия. Той е заявил, че „ксеноантиният храм е свидетел на християнската вяра“.

Сирия. В сирийския град Хомс е убит холандският свещеник йезуит Франс ван дер Лутт. Убиецът още не е разкрит, но свидетели посочват, че духовникът е бил убит с два изстрела в главата. 75-годишният свещеник е последният пастор в този град, в който са останали около 60 християни, а преди гражданска война те са били над 60 хиляди.

Соломонови острови. Епископът на епархия Гицо е апелирал по световните медии за помощ във връзка с опустошителното земетресение и наводнение на островите, където са загинали около 30 души,

а над десет хиляди са останали без покрив.

Унгария. Цялата страна е в треска под готовка за отпразнуване на 1700 години от рождението на унгарския светец Мартин, епископ на Тур. Той е роден през 316 г. в римския град Савария (днес унгарски град Шомбатели). Празненствата ще се състоят през 2016 г. под наслов „2016 – годината на свети Мартин“. Правителството и Епископската конференция на Католическата църква в Унгария отсега са изпратили официална покана на папа Франциск да присъства на тържествата. Австрийските католици също активно се включват в подготовката, тъй като град Шомбатели е на границата между Австрия и Унгария; очаква се папа Франциск да посети града и гробницата на свети Мартин и по този начин да бъде приветстван от вярващите от двете съседни страни. От 12-милионното население на Унгария над осем милиона са католици.

Филипините. Правителството и най-голямата исламистка бунтовническа група в страната са подписали споразумение за мирно съвместно съжителство между християни и мюсюлмани на остров Минданао, където живеят предимно мюсюлмани и се борят за „независима“ държава. Като инициатор за това споразумение се приема новият кардинал на Филипините Орландо Белтран Кеведо, който има голям авторитет сред исламистите бунтовници. След 17-годишни преговори на остров Минданао се дава автономно управление под егидата на държавата.

Италия. На генерален капитал в Рим над 220 делегати избраха новия генерален настоятел на монасите салезиани на дон Боско. Това е испанецът Анхел Фернандес Артиме. 53-годишният свещеник добре познава папа Франциск от времето, когато е бил провинциал на салезианите в Аржентина. Понастоящем общността им наброява над 15 500 членове на мисии в над 132 страни.

+++ Папа Франциск е насторочил от 19 до 22 май т. г. превеждането на Общото събрание на епископската конференция на Италия, което ще се състои в Рим. Епископската конференция на Католическата църква в Италия е на второ място в света по численост след тази в Бразилия.

+++ На голям форум пред италиански политици представителят на италианския сенат Пиетро Грасо е заявил, че „папа Франциск е образец за всички политици. Той събори символичните бариери между собствената си служба и сан и мирияните и показва, че стойности като солидарност и надежда могат да живеят в конкретни общувания на нашето всекидневие. Със своя кураж и откровеност той оставя политическите представители далечно зад себе си и им показва правилния път. Франциск дава темпото за промяна в Църквата, като я отваря, без да пренебрегва нейните религиозни ценности. Сега тя – най-старата институция – се превръща в модерна институция и под ръководството на папа Франциск привлича милиони последователи от цял

свят“.

Аржентина. На 22 март 2014 г. в източноаржентинския град Лухан е основан спортен клуб „Папа Франциск“. Президентът на клуба Хорхе Рамирес е заявил, че важната задача на клуба е социалната дейност и привличането на уличните деца. Той е посочил, че това име е избрано от жителите на квартала, който носи името „Свети Франциск“.

Китай. В най-многолюдната комунистическа страна в света се печатат най-много библии. Библейското дружество и християнско издателство „Амити Принтинг Прес“ е основано през 1986 г. със седалище в гр. Нандзин. От 1987 г. до 2012 г. са издадени повече от 105 милиона екземпляра библии. През 2013 г. са издадени близо дванадесет милиона библии. Правителството е забранило продажбата на библии в държавните книжарници. Издателите предлагат поръчани библии само на енории и епархии, откъдето ги купуват интересуващи се. Голям брой се изработва по поръчка от чужбина и се изнася по целия свят. След Китай вторият производител на библии е Южна Корея.

САЩ. На 86-годишна възраст в болница в Сан Диего (Калифорния) е починал почетният халдейски патриарх кардинал Емануел III Дели. Кардиналът е роден в гр. Тел Каиф, Северен Ирак, през 1927 г. Ръкоположен е за свещеник през 1952 г. и оглавява Халдейската католическа църква от 2003 до 2012 г. След смъртта му кардиналската колегия наброява 217 членове, от които 122-ма са под 80-годишна възраст и имат право на конклав.

Ватикан. Папа Франциск е приел аржентинския съдов хирург д-р Хуан Карлос Пароди, който преди единадесет години е оперирал архиепископа на Буенос Айрес Хорхе Марио Берголио и му е махнал камъни от жълчката. Тази операция обаче не е била най-тежката за папата. На 21 години той получил тежко възпаление на дробовете и е бил опериран, като му е отстранена част от десния бял дроб. Срещата между двамата е преминала много сърдечно в приятни спомени и разговори.

+++ Папа Франциск е приел нунция в Кувейт, Йемен, Бахрейн, Катар и Обединени арабски емирства архиепис-

коп Петар Ражик. 54-годишният канадец архиепископ е същевременно апостолически делегат за целия Арабски полуостров, както и отговорен наблюдател за Саудитска Арабия, с която Светият престол няма дипломатически отношения. Папа Франциск е изслушал подробен доклад за положението на Арабския полуостров, според който състоеянието на християните в Саудитска Арабия е много тежко. По този повод папа Франциск е поканил посланика на Саудитска Арабия в Италия Салех Мохамед ал Гхамд, разговарял е с него по много въпроси и чрез него е изпратил писмо до саудитския крал Абдула.

+++ Папа Франциск е благословил на генерална аудиенция пред много богомолци на площад „Свети Петър“ дървен кръст, изработен от части на лодката с бегълци от Сирия, потънала край остров Лампедуза. Кръстът е направен от дърводелец – жител на острова, висок е два метра и широк 80 см, боядисан в синьо-червено. Кръстът ще обикаля енории, като започне от Милано.

+++ Папа Франциск е назначил английската социологка Маргарет Скотфорд Арчър

(71) за президент на Папската академия за социални науки. Тя наследява този пост от американския юристка Мери Ан Глендън (75). Скотфорд е ръководителка на Центъра за онтология във федералната политехника – Лозана (Швейцария). През 1994 г. тя става член – учредител на папската академия, и е първата жена – председател (1986-1990) на Международната социологическа асоциация. Папската академия за социални науки е основана от Йоан-Павел II през 1994 г. Членовете ѝ се назначават от папата. Броят им не може да е по-малък от 20 и по-голям от 40 души. Общото събрание на академията се свиква един път годишно в Рим.

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция архиепископа на Киев Святослав Шевчук, който е и представител на Католическата църква от източен обред в Украйна. Святослав Шевчук е докладвал за незавидното състояние на католиците в Крим след присъединяването към Русия. В Крим има седем католически енории – Симферопол, Севастопол, Теодосие, Керч, Ялта, Джанкой и Евпатория. Симферопол

е центърът на епископа на Одеса-Симферопол Яцек Гил – област мисионер. Католическата църква в Крим няма легален статут; католиците се страхуват от новата власт – много свещеници се изселват, миряни продават жилищата си и се преселват към Украина.

+++ Светият отец е свикал двудневна конференция на тема „Търговия на хора“ във Ватиканската голяма зала. На конференцията са присъствали представители на полицията и на Католическата църква от 20 страни, както и сътрудници на Европол и Интерпол. Доклад е изнесла Тереза Мей, британски министър на вътрешните работи. Форумът е дискутирал многообразни въпроси, обсъждани са били различни мнения и предложения по важния проблем на търговията с хора. Папа Франциск се е изказал много остро, като е заключил с думите: „Търговията с хора е една отворена рана в тялото на човечеството на нашето време и в пътта на Христос.“ При една от почиликите на конференцията папата се е срещнал с четири проститутки – жертви на трафик, без да се споменават имената им.

+++ Папа Франциск е назначил епископ Фабио Фабене за секретар на епископската синод, който ще се състои през октомври т. г. в Рим под мото „Грижа и душепастирство за семействата“.

+++ Светият отец е назначил германските епископи Франц-Йозеф Овербек – епископ на Есен и военен епископ, за член на Папския съвет за култура и епископ Грегор Мария Ханке – епископ на Айхщет, за член на Конгрегацията за ордените.

+++ Папа Франциск е приел епископите на независимата от 2002 г. държава остров Источен Тимор. Цялото население е католическо и през тази година островът ще отпразнува много търгуването 500 години от християнизиранието му от португалски мисионери.

+++ Светият отец се нарече на голяма опашка пред изповедалнята в базиликата „Свети Петър“ и коленичи като обикновен богомолец пред изповедника. Много фотографи запечатаха този момент, за да покажат на света „голямата изповед“ по инициативата „24 часа за Бог“.

На стр. 6

Най-богатият човек на света Бил Гейтс е вярващ католик

Американският програмист и бизнесмен, съосновател на компанията „Майкрософт“ Бил Гейтс, днес е най-богатият човек на света. Пред популярното в САЩ музикално списание „Ролинг Стоун“ той заявява: „Много съм частвлив и съм благодарен на Всевишния. Всичко постигнато дължа на упорит труд, основан на християнски ценности – религиозна

вяра и морална вяра, и на тази основа съм длъжен също активно се боря да се намали неравенството в света.“ На въпроса за сътворението и произхода на света 58-годишният Бил Гейтс заява: „Атеистите и безбожните учени настоятелно заблуждават човечеството с фалшиви обяснения и тълкувания за произхода на света. Логично и здравомислещите хора съзнателно, че необикновената и величествена тайна и красота на вселената не са плод на случайност, а дело на велик Творец, какъвто е Бог, в Когото твърдо вярвам.“

Бил Гейтс и съпругата му Мелинда са вярващи католици и редовни енориации. Ползват се с голям авторитет. Той е активен дарител на Църквата, а съпругата му е активистка в местна енория. Децата им се възпитават и учат в католически колежи и институти и са пример за младите американци.

Петър КОЧУМОВ, по „Kathpress“

1 март 2014 г., Сото ил Монте. Енорийската черква на папа Ронкали. Храмът е препълнен. Всички молят броенициата и питаниите на светците. С нетърпение се обръщат да видят дали шествието от кардинали, епископи и свещеници е вече на притворните врата. Един момент на тишина след последното „амин“ и аплодисментите избухват като китайски фойерверки.

Много развлечено, 99-годишният Лорис Франческо пристъпва към олтара. Светковиците на таблетите и мобилните телефони, прожекторите на телевизионните камери освещават усмивката на лицето му. Един век история - на една личност, на една нация, на Църквата, но преди всичко един завет между Бог, който винаги обича щедро, и една душа, която се е отдала изцяло в Неговите ръце.

Кардинал Содано, декан на Кардиналския съвет, лично изпратен от папа Франциск, председателства тържествената церемония по поставянето на кардиналската шапка, предаването на кардиналския пръстен и даването на титлата кардинал на „Санта Мария на Трастевере“, която е една от най-старинните и ценени кардиналски титли.

Светият съвет или както днес се нарича Кардиналският съвет е една от най-старите институции. Често го определят като Папския съвет, защото неговите членове сътрудничат на папата в извършването на неговата мисия. Всъщност той е едно вярно отражение на Вселенската църква. Раждането на Кардиналския съвет е свързано с живота на първоначалната християнска общност в Рим. Още от първи век свещениците и дяконите подпомагат папата в неговото епископско служение, преди всичко свързано с милосърдната дейност. Папа Фабиан (236-250), организирали милосърдената дейност на дяконите, разделя Рим на 14 района. Така се появява титлата „кардинале“, т.е. един дякон или свещеник, който е „инкардинато“ (от лат. кардо - център, граница, натоварен с определен район), който е назначен от епископа на Рим в служение на християнската общност. През вековете постепенно тази титла започват да получават и епископи от различни държави, но за да се запази традицията, всички кардинали получават като титла назначение като владици на една от енориите в Рим.

Ето защо броени дни преди церемонията в телефонен разговор монс. Каповила каза: „**Съжалявам, че ставам кардинал, защото трябва да се разделя с титлата архиепископ на Месемврия. Но на мен България ми е в сърцето, така както беше в сърцето на папа Йоан XXIII. Поздравявам всички, благославя всички, цяла България.**“

Оставаме с надеждата, че в края на тържествения ден една мартеница (с помощта на един от внуките племенници на папа Ронкали) е била закачена на кардиналското расо. Но каквото и да е станало, ние, българите, също тайм в сърцето си както „нашия“ папа, така и монс. Каповила.

Сега, скъпи читатели, ви оставям да се потопите сами в

атмосферата на празника, съзерцавайки сълзите, които се стичаха по лицето на Лорис Франческо, когато произнасяше своите думи на благодарност. **Ето какво каза той:**

„Уважаеми кардинал декан, братя и сестри,

Преминах един дълъг и неравен път, преди да достигна Камайтино (къщата, в която папа Йоан XXIII е живял, когато е пребивавал в Сото ил Монте), последната къща на моя живот. Срецнах много хора и разговарях дълго с някои от тях. Преживях събития, поголеми от мене. Преминах през преживявания, които ме белязаха, някои даже нараниха. Не съм вкусил от рая на детството. Поради това една нотка на меланхолия - свенливо скрита, ме придвижаваше

ва, е кратко и се намирам близо до портите на вечността.“

Каква е моята история? Почекваш се привлечен от свещенството още от момче, израснах в покрайнините на провинцията на Венеция в бедно и скромно семейство, основано на безспорни принципи и пазител на основни ценности - християнските. Призван да се оставя да бъда оформен от Христос и потопен в хилядолетната история на Църквата, опитваш още от самото начало да намера отговора на въпроса, от който никой не може да избега: „Кой е Иисус за мен?“ Трябаше да дам един неуникчив отговор и го дадох: „Иисус е син на Дева Мария, Спасител, Учител, основател на Църквата, Възкръсналият Живият.“

Свещеник съм от повече от 70 години, епископ почти 50 и въпреки това за мен Иисус е същият, който мама и моите възпитатели ме учеха да слушам и да обичам, същият, който беше в енорийското вероучение и в „Акционе Католика“ (бел.

папа Йоан - вдъхновение, кое то изгражда и обединява. Не съм много доволен от себе си и със сигурност не са били и не са мнозина, които пресякоха пътеката на живота си с моята. Протягам ръка и като просяк искам милосърдие и в очакване да получа хляба на прошката казвам „Отче наш“ пред праговете на къщите, така както правеха в миналото бедните. На този, който ме пиша къде намирам най-топлите спомени, отговарям: в енорията, във Венеция, сред младежите на Акционе Католика, в Парма, сред пилотите, навсякъде в часовете на тишина и усамотение. От десетилетието на моето служение на Йоан XXIII не съм доволен независимо от моята всеотдайност и преданост. Измъчват ме угрязенията, че не съм успял да извлека всичката полза от тази близост, че не съм успял да проникна в дълбочина в тайната на неговата бедност по дух. В последната и тайнствена част на неговия път той заслужаваше един по-достоен и

се сприятели със смъртта; няма повече нужда от хора, достатъчно ги е срещал.“ Кълбото на моя живот се е изназило между две погребални събития: смъртта на баща ми - когато бях на шест години, и смъртта на майка ми - когато бях на 69. Между тях изльча светлина Петдесетното преминаване на папа Йоан. Всъщност ангелът на смъртта е бил близо до мен винаги и не е един скелет със сърп в ръка, а един лъч светлина, който разпръска тъмнината. Часть ми вече настъпва. Мисля го всеки ден, понякога с нотка меланхолия, и се представям пред съда без претенции и без страх. Не съм толкова неразумен да се представям за праведник. Зная цената на последната сметка. Често повтарям: „С добрия подвиг се подвизах, пътя свърших, вярата опазих“ (2 Тим. 4, 7). Имам надежда за съдбата на планетата Земя. Продължавам да предлагам цар за вините на човечеството не поради наклонност към критичен хумани

Въвеждане в кардиналски сан на архиепискон Лорис Каповила

ден след ден; понякога нарушил възмоотношенията с близния; подрязваше крилатата на моите полети. Сега, в залеза на моя ден, като последен сред свои, обичам да чувам отново и отново въпроса на Христос към неговите апостоли, въпрос, който ехти в дълбините на моята съвест: „А вие за кого Ме мислите?“ (Мт. 16, 15). Тези младежи бяха оставили всичко, за да Го последват. Живееха с Него, слушайки Го, желайки да помогнат, да се научат. Вървях с Него по пътищата на Палестина, вдъхновени от същата вяра на Авраам, свидетели на знаците, които придвижваха думите на Учителя. Петър, чувайки въпроса, отговори от името на всички: „Ти си Христос, Синът на Живия Бог“ (Мт. 16, 16).

Същото каза и при един друг момент - в синагогата на Капернаум, след умножаването на хляба и рибите: „Ние повярвахме и познахме, че Ти си Христос, Синът на Бога Живий“ (Ин. 6, 69). Остава ми малко време до даването на сметка и трябва да намаля всичко до размери скромни, да се отвърна от ненужните остатъци, от помпозни дневници и албуми с илюстрации, романтични фантазии и безплодни самосъжаления. Трябва да сведа всичко до същността и да насоча кила към пристанището. Към това ме подканва Йоан XXIII с едно свое размисление от 1945 г., когато е бил на 64 години, с над 30 години по-малко от моите днес: „Не трябва да крия истината от себе си: решително съм на път към старостта. Духът ми реагира и даже се съпротивлява, чувствайки се толкова млад и в силите си пъргав и бодър. Но достъпчен е един поглед в огледалото и всичко се обърква. Това е сезонът на зрелостта; трябва да работя повече и по-добре, размишлявайки, че може би времето, което ми оста-

прев. - едно от големите морски движения в Италия; в България - Католическа дейност). Това е Иисус на свещениците и на миряните, които ме изграждаха, понякога дори и възхвъляваха в продължение на десетилетия. Кой е Иисус? Този, който ме направи участник в Божественото естество, който ми помага да го осъзная и да живея според това, както Йоан XXIII пак ми подсказва с една бележка от 1948 г.: „Най-сигурният начин за моето лично осветяване е бдителното усилие да приведа всичко - принципи, назначения, позиции, работа - до максимална скромност и спокойствие, с внимание да подрязвам лозето от това, което е само филизи и листа, и да достигна направо до това, което е истина, справедливост и любов, преди всичко любов. Всеки друг начин на действие би бил само личностно самоутвърждаване, което рано или късно се самоиздава и се проявява с цялата си чудовищност и нелепост.“ Утопията - така я наричат невярващите, е в безусловно отдаване на Иисус, в буквалното четене на неговата Блага вест, в признаването на собственото си его и виждайки Го във всеки близък, да му служиш и да Го обичаш. Това беше вдъхновението на

по-мъдър сътрудник, по-подготвен и по-стабилен, също и по-смел. Всъщност не се разпознавам в призыва на Павел към Тимотей, издялан върху скалата на Светото писание: „Да бъде Божият човек съвършен и годен за всяко добро дело“ (2 Тим. 3, 17). Близо до папа Йоан бяха Алфредо Каравана, неговият изповедник, и Анджело дел Акуа, заместник-държавният секретар, върховни църковни служители. Сега бих искал в целия си блъск да узрее в мен решителността на папа Йоан, изразена в неговото завещание: „Искам прошка от тези, които съм обидил несъзнателно, от тези, за които не съм бил добър пример. Не усещам нужда да простя на никого, защото тези, които ме познаваха и са имали взаимоотношения с мен, дори и да се обидили или неоценили, или с право презирали, или са ми причинили страдания, ги признавам за мои братя и благодетели, на които съм благодарен и за които се моля и ще се моля винаги.“

Една мисъл на Херман Хесе - не знай дали да я нарека горчива или реалистична - ми прави добра компания: „Когато човек стане старец и е изпълнил своята задача, задължението, което му остава, е в тишина да

зъм, но заради задължението към справедливостта, подкрепена от милосърдие. По отношение на отпътуването ми от моето обичано отшелничество и моите скъпи ми нахлува болезненият вик на свети Франциск към всички сътворени неща: „Бих искал да ви взема всички в Рај“; и ме утвърждава във вярата веруюто на папа Йоан: „Моят земен час свърши. Христос е жив и Неговата църква продължава действията във времето и пространството.“ Зная, че всичко е красиво и ново в сиянието на Възкръснания, всичко е благодат. Когато в смъртната маска на Йоан, изработена от Джакомо Манцу, съзерцавам това величествено и спокойно лице, издълбано от страдания; или когато взема една от неговите предпочитани книги; или писмата му или „Дневника на една душа“; или още по-добре - когато го виждам и разговарям с него по време на часовете на молитва и съзерцание, нещо вътре в мен се разтапя. Меланхолията, ако я има, си отива. Нервността се успокоява. Връща се смелостта. Разцъфтива надеждата. Отварям Библията и чета: „Мъдростта на човека просветлява лицето му“ (Екл. 8, 1). И в мен се поражда желанието да стана ученик на Христос, не несигурен и съмняващ се, а решителен и постоянен; да подражавам на Светия отец и да бъда в послушание на неговия пети наследник. Подражавам на неговите боси стъпки, следвайки Божествения учител; в почистването на грежите на брега на езерото; в гребането по време на буря; в ходенето без „ни торба, ни хляб, ни сребро“ (Лк. 9, 3) от едно градче в друго „непорочен, справедлив и богоизбавлив и отбягващ зло“ (Иов 1, 1).

Материала подготви
Мария ГЕОРГИЕВА -
ФИАЙНС

80 години вярна служба на Бог

Във високото и равно поле над Бяла Слатина се намира банатското село Бърдарски геран, основано през 1887 г. от завърнали се в България банатски българи и дошли с тях банатски немци. В центъра на селото се откроява голямата черква на свети Йосиф, която тази година отпразнува своя 80-годишен юбилей. Започната да се строи през 1930 г. по идея на тогавашния енорист отец Алоиз Манушев, черквата е завършена и осветена на 16 април 1934 г. от Негово високопреосвещество Дамян Иохан Теелен, Никополски епископ. Построена е като голяма трикорабна черква с елементи на новоготическия стил, просторна и светла, с малък баптистериум при входа.

Веднага след освещаването и Бог е повикал при Себе си верния Си служител отец Алоиз и владиката от Русе изпратил като енорист младия отец д-р Евгений Босилков - бъдещия епископ и мъченик за вярата, а днес блажен мъченик и покровител на нашата Църква. „Домен Евгени“ - както са го наречали енориашите, е останал тук 12 години като ревностен духовен пастир, сял семето на вярата в душите, успял да организира по съвсем нов начин цялата пасторална дейност заедно със своите помощници - отците пасионисти Фабиан Кнообен и Павел Брунерс. След назначаването му

за Никополски епископ монс. Евгений Босилков не забравя енорията и всяка година я посещава за празници и за миropomazvane. С идването на

следен. През този период се „ражда“ и идеята от някои местни атеисти да затворят храма и да го превърнат в обор за коне, но посещението на единия от тях в Съветския съюз, където черквите не били обори, го накарало да промени идеята си. Светите тайнства са получавани тайно, понякога и през нощта. През 1969 г. в енорията идва отец Асен Генов, който ще остане почти 40 години енорийски свещеник и ще бъде също притесняван и ограничаван в пастирската си дейност; но той ще опази с много молитви и жертви поверената му църква и ще я отведе на спасителния бряг - за 40 години, почти като Мойсей. След него за кратко време в черквата служат отците францисканци конвентуалци от манастира в Плевен, а от

26 май 2009 г. енорийски свещеник на този храм е пишещият тези редове (след като получих свещеническото си ръкоположение на 18 април 2009 г. от Негово високопреосвещество монс. Петко Христов, Никополски епископ). Черквата имаше нужда от спешен ремонт поради обилната влага, която рушише стените, и благодарение на щедрите помощи на „Реновабис“, „Кирхе ин хот“ и фондация „Комунитас“ успяхме да ремонтираме частично голямата черква, която на 18 и 19 март т. г. отпразнува своя 80-годишен юбилей и храмовия си празник на свети Йосиф.

На 18 март чухме прекрасни беседи - отец Благовест Вангелов от София ни запозна с живота на енорията като общност от вярващи, говорейки за малката общност на семейството, което е клетка на енорията; отец Паоло Кортези от Белене изнесе ценна историческа беседа за двете посещения на монс. Ронкали в Бърдарски геран, за неговото приятелство с отец Алоиз и за познанството му с отец Евгений Босилков. В 11,30 ч. отслужихме тържествената литургия за юбилея на храма, която председателства отец Стефан Калапиш, енорист на Трънчовица, но роден и израсъл в Бърдарски геран, трети по ред свещеник от тази енория след отците Никола Калчев и д-р Иван Софранов. Следобед отец Стефан направи едно много сильно свидетелство за своето свещеническо звание и за нелекия си път към олтара, а след него кметът на селото г-жа Светлана Караджова изнесе интересна беседа за най-голямото Богоодично светилище в Румъния - Мария Радна, близо до унгарската граница. С чудотворната икона на Мария е свързана и нашата страна поради намерената там крепост на последния български цар Фрудин. Вечерта на 18 март в салона на читалище „Съединение - 1923“ видяхме прекрасния спектакъл „Хайдат, брайка, да се пребереми“, където песните, танците, текстът и музиката разказват за формирането на общността на банатските българи.

На 19 март - празника на свети Йосиф, посрещнахме още гости - нашия пастир монс. Петко Христов, отците Ремо Гамбакорта, Енцо ди Клерико, Йоанис Йонков, Пламен Генчев,

Венцислав Николов и Артур Хелтовски, а така също и трима свещеници банатски българи от Румъния - Матей Калапиш (Брешя) и Дамян Калапиш (Арад), и от Сърбия - Стоян Калапиш (Бело блато); заедно с тях и нашия дякон Владислав Томич отслужихме тържествената литургия. Монс. Петко Христов поздрави всички нас за юбилея на храма, поучи ни в проповедта си как да подражаваме на Светото семейство от Назарет и лично на свети Йосиф в ежедневното живее-не на вярата, в малките неща от живота, които да поднасяме с вяра на Бог. В края на литургията епископът благослови новата икона на Светото семейство, нарисувана от нашата художничка г-жа Петя Бойчева, и тази икона - благословена в Годината на семейството, ще бъде знак за всеки от нас, който влеза в храма, как да живеем в семейство, в общност - от енорията до нашите домове. За този прекрасен празник подготвихме и една диплания, която да запознава всеки с историята и вида на черквата „Свети Йосиф“.

Юбилеят отмина, остава нашата благодарност към Бог и към всички, които помогнаха за това тържество. 80 години са почти годините на един човешки живот, но ние сме сигурни, че Църквата ще пребъде и ще остане още много години като знак на вяра, на любов и на надежда за всеки, който прекрачи прага на Божия дом. Във високото Бело слатинско поле има този знак на вярата, който очаква своите чеда, защото в Църквата можем да почерпим от живата вода, която Христос ни дава, за да напои щедро нашите души.

**Отец Койчо ДИМОВ,
енорийски свещеник**

Иконата „Светото семейство“

Родовата памет на банатските българи

„Аз съм потомък на банатски българи! Корените на моето родословно дърво, на моите прадеди, са дълбоко впити в българската земя още в далечното минало.“

1688 година. Чипровското въстание.

Величие и героизъм, погром, зверства и преследване. След поражението на въстанието спасението е само бягство в чужбина.“

Това е написал полковник Симеон Николов Русинов - потомък на банатски българи, роден през 1945 г. в с. Асеново, Никополско (Том III - Родовата памет на банатските българи).

„Ако спрете някого на улицата в което и да е от селата на банатските българи, и попитате нещо за произхода му, той неминуемо ще започне от 1688 г. и от Чипровското въстание, после подробно ще опише през къде са минали и

докъде са стигнали прадедите ни.“ Това е споделила Светлана Ив. Караджова от с. Бърдарски геран, редактор на огромния и ценен тритомен труд издирвателска дейност, подготвен и издаден през 2009-2010 г. За Чипровското въстание 1688 г., за героизма, погрома и съдбата на прокудените оцелели българи са написали много наши учени историци и изследователи като академик Любомир Милетич, академик Димитър Ангелов, професор Георги Нешев, професор Божидар Димитров и др. В онези трагични години Австро-Унгарската империя приема и им предоставя благоприятни условия и земя, за да се настанят и заживеят нормален живот.

Инж. Емил Делин, роден през 1945 г. в с. Асеново, ползвайки изследванията на академик Милетич, ни съобщава за живата връзка от Чипровци през Банат и завръщането при майката родина България. В писмо от 27 август 1653 г., което се съхранява в архива на Ватикан, подписано от членовете на управата на Чипровци, между които и Илия Делин, те

Жътва в Банат

молят за издръжка на новопостроеното училище. Емил Делин ни доказва, че неговите предшественици са съвременници на Петър Богдан Бакшев и на Петър Парчевич, видни духовни католически водачи, възрожденци, родолюбци и борци за национална независимост на българите.

Родът Делин, минал през Винга - Банат и завърнал се отново в България, е измежду заселниците на село Асеново, Никополско. Свещеник Исидор Делин, роден през 1888 г. във Винга, е оставил ценни писмени свидетелства, служил е над 50 години в Ореш, Рuse, Бърдарски геран и Асеново. От Асеново е и свещеник Георги Шипка.

В края на XIX и началото на

XХ век с декрет на Франц Йосиф - император на Австро-Унгария, и указ от 1890 г. на княз Фердинанд като международно споразумение започва масово преселване и връщане на прокудените българи от Чипровското въстание в България, най-активно от 1891 до 1912 г., като се създават пет основни села - Драгомирово, Асеново, Бърдарски геран, Гостиля и Брегаре. Според Симеон Русинов, един от авторите на разказаните спомени, първата група напуснала Винга и тръгнала за България на 26 март 1889 г. Според Райна Николова в Гостиля са пристигнали шест фамилии, и то от Егейска Македония. Следващата година (1890) в България пристигат 86 фамилии. Авторката

Гергана Живкова е предоставила снимка от последната група, пристигнала на гара Рuse през 1943 г.

На всяко семейство държавата е предоставила по 30 дка обработваема земя и по 3 дка двор за построяване на свое жилище. Във всяко новосъздаващо се селище се отрежда двор и за черква, и за читалище и училище.

Авторката Весела Пелова ни съобщава и за едно дарителско дело в тези първи години - забележителен паметник, посветен на светата Троица, издигнат в центъра на Асеново, като дарение на група гурбетчии, щастливо завърнали се от Америка.

Редакторката Светлана Караджова споделя с читателите, че тази книга е жив образ, създаден с труда на над тридесет автори.

„Родовата памет на банатските българи“ е и връзка и продължение на бюлетина „Фалмис“, издаван в Бърдарски геран преди няколко години.

Във всеки том редакторката е поставила на първа страница имената на многобройните спонсори, с чиято помош и скромни парични суми от 20 лв. до 1000 долара - от страната и чужбина, „Авантгард принт“ ЕООД - Рuse, отпечатва богато илюстрираните книги.

Никола КАРАДЖОВ

(Продължава от бр. 4)

Дон Анджело Джузепе Ронкали е бил много привързан към светеца. Освен че е носил неговото име, се е научил да го обича и почита още от крехка възраст. И не само това. Подражавал му е в духовния живот. Самият Анджело избра за дата на своето епископско ръкоположение 19 март 1925, празника на свети Йосиф. Преди да се отправи към България, пише: „Свети Йосиф е покровителят на дипломатите на Светия престол. Не е ли тяхно характерно задължение да: показват и прикриват Исус, да знаят кога да замълчат и кога да говорят с мярка, да опитват сладкото и да гълтат горчивото, да се отправят със съвършена добра вяра към Юдея, вместо да се обърнат към Галилея? Не това е задължението на верния слуга на Светия престол.“

През десетте години, които прекарва в България, Ронкали е изключително привързан към катедралния храм в София, посветен на свети Йосиф. В няколко свои проповеди се упомнява на него и Светото семейство, на техния „семпъл живот, крътък, мълчалив и отден с любов... на тяхната всекидневна работа, душевно богатство, достойно поведение, свят живот“.

В друг текст, в който се позава силно на светеца, е речта му по време на честванията на стогодишнината от основаването на Сестрите от Конгрегацията на свети Йосиф на явленето: „О, свети Йосифе, за мен източник на душевна наслада е само мисълта, че по време на кръщението си съм получил като второ име това на моя скъп светец... Дълбоко се прекланям пред цялата тайна на въплъщението, към светото детство и съм устремен към онзи богат душевен живот, смиренна работа, почти незрима, но тежка, упорита, плодотворна, докосваща дълбините на сърцето, към отдаването, безспирното отдаване в тишина, недоловимо за човешките очи, ала сияйно в божийте, към отдаването на цялото си същество през всички дни от живота и в смъртта.“

Монс. Ронкали често се позава на този типичен за свети Йосиф стил в многобройната си кореспонденция, измежду която е и писмо, адресирано до вашия енорист отец Алоиз Манушев: „Скъпи мой отче, продължаваме енергично работата си за наша Господ и за душите. Вие имате прекрасна енория, която може да ви дари уют и комфорт. Угодно е, обаче, да се посрещне всичко с търпение на духа, кротост и мир с всички, особено с неприятелите, както се опитвам да правя и самият аз.⁴⁴“

През онези години животът на епархията е белязан от конфликта, предизвикан от енориста на Белене дон Карл Раев. Ронкали неуморно опитва да възстанови мира и спокойствието в епархията и затова му помага и вашият енорист, както можем да разберем от следното писмо: „Скъпи мой отец Алоиз, живо благодаря за Вашите пожелания, които на свой ред изразявам умножени в

благослов към Вас и Вашата дейност. Получих всички хубави фотографии, които Вие благоволихте да ми изпратите - както онези големите от Бърдаре, така и малките прекрасни снимки от настоящето и миналото... Ще ги запазя като мил спомен от Вас и от моето апостолическо странстване в Северна България... Да работим всички заедно и от сърце с молитва и милосърдие, за да може в най-скоро време да приключи този тежък и дълъг, мъчителен период за епархията на Русчук. Щастливият край - такъв, какъвто и очакваме, ще направи чест на всички и ще открие пред отците пасионисти и пред всички католици от Северна България една нова ера на спокоен и плодотворен апостолат. Позволявам си да

тос в Назарет!“

Какви актуални и съвременни думи, ако се замислим за кризата, през която преминават нашите семейства и наше общество. Не само икономическа и социална криза, а преди всичко духовна. Младият епископ Евгений приканва семействата не само да съхранят вярата чрез молитва и участие в църковния живот, а ги подтиква да бъдат люлка на възпитанието в мисълта, работата и живота. Без много приказки, а в мълчание и постоянство. А какво е една енория или епархия освен общност от семейства?

Освен това както Бог повери своя син на грижите на свети Йосиф, така епископ Евгений беше съвсем наясно какво означава да бъдеш отец и па-

Босилков и Ронкали

споделя това с Вас и само с Вас, защото Вие преди всички други умеете да четете в сърцето ми, както умеете да въздействате върху всички свои достойни и пресъпъти събрата.“

Светостта на Йосиф е тъй дълбока, че докосва и променя не само блажения Анджело

Ронкали, но и блажения Евгений. Всички ние познаваме добре живота му, затова ще се спра само на два негови текста, които ми се струват актуални и днес.

В първото си пасторално писмо от 25 януари 1947 той се упомява на духовността на свети Йосиф и Светото семейство - духовност, обогатявана през годините като енорист на Бърдаре. „Назад към огнището! Възлюбени чеда! Става дума за семейството. Искаме ли ново християнски принципи да завладеят обществото, тогава трябва да заздравим основите на семейството... Семейството е първото училище, където се учи да се мисли, първият храм, където се учи да се моли... Родители, бащи и майки, вие сте от Бога пратените, от Бога подпомогнатите, от Бога подкрепените, за да дадете достоен образ, външен и вътрешен, на вашите деца! В този храм, където се учи да се мисли и да се моли, вашето семейство, вие свещенодействате, като разкривате на малките отношенията им към Бог и към хората и ги подгответе за борбата в живота. Бащи и майки, ние искаме едно идеално семейство, в което бащата работи като свети Йосиф, майката шета и обича и гледа доминството като Дева Мария, и децата са подчинени на родителите си както Исус Христ-

зител на Божиите синове: „Следователно, много естествено е главната Ни мисъл да бъде доброто на стадото, кое то Господ Ни е доверил да водим и пазим и че Ние винаги ще бъдем готови да кажем с пророка: „Заради Сион няма да мълча и заради Йерусалим няма да почивам“ (Ис. 62, 1). Дните, които Господ ще благоволи да Ни даде още да живеем, Ние ще ги посветим на възобновяването и задълбочаването на християнския живот между вас и за осъществяването на една миролюбива, душеспасителна католическа дейност с единственото желание да спомогнем със слабите Си сили, защото във всички сърца да се разпали огънят, донесен от Христос на земята... Ние, насаждайки у вас съзнанието на единство, ще се стараем да затвърдим между вас любовта на Христос, която ни сплотява като истинско семейство и ни свързва тясно с голямото семейство, Майката Църква и нейния Първосвещеник, Светия отец Папата.⁵⁴“

Има още толкова много документи, благодарение на които можем да научим много за страсти и стремежа на тези двама светци към единение на Църквата, към спокоен и трудолюбив живот в християнските общности, но мисля, че са достатъчни и тези няколко реда, за да обобщим всичко нужно.

Накрая искам да ви призовам да поддържате жива в общността на Бърдаре, поверена на свети Йосиф, пазителя на Изкупителя, паметта за блажения Евгений и блажения Анджело. Имали сте благодатта и щастието да бъдете посетени и водени от тези двама тъй специални Божи служители. Нека техните слова, техният живот и присъствие да подхранват вашата вяра и житейски път.

Благодаря за търпението,
Отец Паоло КОРТЕЗИ,
пационист,
слово в с. Бърдарски геран
по повод 80-годишнината
на храм „Свети Йосиф“

4. Срв. Писмо от 10 януари 1926.
5. Срв. Пасторално писмо от 8 декември 1947.

Цветница - двоен празник за децата и семействата от Малко Търново

От стр. 2

вкусните домашни питки и сладки, пригответи от майките и бабите на децата, докато малките гости пяха „Нека бъде светлина“ и други любими песни под съпровода на китара. На гостите децата раздадоха и осветени върбови клонки.

На Мария Димитрова и Теодо-

ра Борисова - жените, посветили най-много любов, усилия и енергия, за да стане център реалност, на децата и техните семейства пожелаваме това да е само началото на още много празници и щастливи дни, прекарани заедно.

Виктория ГОЦЕВА,
„Каритас“ - София

Детско творчество, стъклопис - Център „Цветница“, Малко Търново

Католически свят

От стр. 3

+++ Папската швейцарска гвардия се попълни с нови 30 швейцарски гвардейци: 20 от Немска, 6 от Френска и 4 от Италианска Швейцария. Тези се присъединят към останалите 80 папски гвардейци. Всяка година гвардията подновява клетвата си пред папата на 6 май. Тази дата води началото си от 6 май 1527 г., когато 147 швейцарски гвардейци загиват при защитата на папа Климент VII (1523-1534) по време на ограбването на Рим от войските на император Карл V. Гвардейците се заклевват да са „верни, честни и почтени, да защитават папата и неговия дворец“ в продължение на две години.

+++ Италианските медии съобщават, че е възможно папа Франциск да използва за пътуване из Светите земи автомобила, с който е пътувал по тези места папа Павел VI (1963-1978) преди 50 години. Тогава при пристигането му в Йордания крал Хюсейн му подарява нов автомобил „Кадилак“ и с него Павел VI посещава Светите земи - Йордания, Палестина, Израел. След отпътуването на папата за Рим колата се съхранява в гаража на католически маронитски патриарх в Бейрут (Ливан). Според специалисти колата е в отлично техническо състояние. Остава папа Франциск да реши дали ще използва това превозно средство - като символ, напомнящ историческата среща на папа Павел VI с Константинополския патриарх Атенагорас, автомобил, с който двамата духовници са обиколили някои свети места.

+++ За връщане от Светите земи папа Франциск ще използва израелските авиолинии „Ел Ал“ с полет на 26 май от Тел Авив до Рим. Самолетът е „Боинг 777“, в него папата ще пътува с делегация от 30 души и със 70 журналисти. А от Рим той ще лети за Светите земи със самолет на италианските авиолинии „Алиталия“.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

„Благодаря, но предпочитам Рая!“

Скъпи читатели,
Тази статия, посветена на свети Филип Нери, е написана в един особено светъл период - този в седмицата между Възкресението на нашия Спасител и обявяването за светци на блажените Йоан-Павел II и Йоан XIII на тържествена церемония в Рим. И именно в този светъл велиденски период попада и светеца - обект на това писане. Той е роден през далечната 1515 г. във Флоренция, в семейството на нотариус. Учи и започва да помага на баща си в работата, но същевременно попада под влиянието на доминиканска и бенедиктинска духовност в родния си град, което може би го и подтиква на 18 години да загърби дотогавашните си занимания и да отиде в Рим, където живее и работи в продължение на 17 години като светска личност - изкарва прехраната си като възпитател, пише поезия и изучава философия и богословие. Когато пристига в Рим - център на християнството, но и изпълнен с много хора, искащи да направят на всяка цена кариера, нашият герой осъзнава все повече и повече склонността си към съзерцателен религиозен живот - прекарва дълги нощи на молитви в усамотени черкви и места, каквито са и катакомбите на свети Себастиян - символ за него на мъченичеството на първите християни. Именно там през 1544 г. светеца получава дара на Свети Дух, който разпалва огъня на вярата в сърцето му и този огън ще го съпътства през целия му живот. Но същевременно в душата му се прокрадва и желанието да помага на безброй многото бедни и онеправдани хора, които среща във всекидневието си по площадите на Рим и в кухните за бедни. И така на 36-

годишна възраст бива ръкоположен за свещеник на 23 май 1551 г. Първоначално се посвещава на изповедта като средство за помирение с Бог и именно там след срещите му с каещите се започват срещите за медитация, духовните диалози и моментите на молитва, които представляват основата и душата на създадения впоследствие от него Ораториум. Скоро малката стаичка не може да побере нарастващия брой последователи и така той получава на разположение по-голямо помещение, служило преди това за склад на житото за бедните. Именно така се ражда - без никакъв предварителен проект - „Конгрегацията на Ораториани“ (Ораториум - място за молитва, б.пр.), като броят на последователите му от неговото братство се увеличава непрестанно. Принципите са прости и базират се на духа на братството, духовното общение. През следващите години до края на живота си той продължава да се среща и активно да помага на всякакви хора в башински и мил, но същевременно интензивен и ангажиращ диалог, с единственото намерение да поведе към Бог всяка душа, и то не по пътя на никакви трудни пътешки, а по пътя на евангелската простота и с твърдото убеждение в непреходната Божия любов и блаженството на душата, което блика от обединението с Бог. Угасва за земния живот на 26 май 1595 г., обичан както от събрата си, така и от множеството младежи, на които е помогал и изтръгнал от лапите на духовната мизерия и дявола от цял Рим. Именно крилатата му фраза, станала негова „запазена марка“, която избрах за заглавие на тази статия, е отговор на въпрос на едно от децата, спасено от

скитническия живот и мизерията по римските улици, във връзка с конкретна ситуация, предлагаша материално решение на все по-нарастващи нужди за издръжка на конгрегацията, но и налагаща компромис със съвестта и Христовите заповеди и вяра. И именно тогава свети Филип Нери, разбрал веднага уловката, заложена от злия, без да се замисли, отговаря с усмивка на детето: „Благодаря, но предпочитам Рая!“

Бих искала накрая да пощелая на всички вас горното възкличание да ни съпът-

ства в множеството тежки ситуации на изпитание във всекидневието и въобще навсякъде! В тази връзка ще си позволя да цитирам и призива на папа Франциск от последните дни: „Не бъдете католики - прилепи, които се страхуват от радостта и Светлината на Възкресение!“ И „Предпочитайте Рая!“, би добавил от небето свети Филип Нери.

Написана в светлината и радостта от Възкресението
в София и Рим през април
2014 г.
от Маргарита ВАСИЛЕВА

ИСТИНА
VERITAS

Брой 5 (1486)
май 2014 г.

Кардиналската комисия за Ватиканската банка с нов председател

Членовете на комисията на кардиналите към Института за религиозна дейност (IOR), познат като Ватиканската банка, назначиха кардинал Santos Abril y Castielo за свой председател. В комюнике на Ватиканския пресцентър се съобщава, че въз основа на статута на института членовете на комисията се назначават от папата за период от пет години. Кардиналската комисия се свиква от председателя поне два пъти годишно и разглежда докладите по главните икономически въпроси и общата стратегия, представени от председателя на Надзорния съвет. Комисията следи също така за спазването на разпоредбите на статута и назначава членовете на Надзорния съвет.

Настоящата комисия на кардиналите бе назначена от Светия отец през януари 2014 г. и нейни членове са: Santos Abril y Castielo (архипрезвитер на патриархалната базилика „Санта Мария Маджоре“), Томас Кристофор Колинс (архиепископ на Торонто), Пиетро Паролин (Ватикански държавен секретар), Кристофер Шонборн (архиепископ на Виена) и Жан-Луи Торан (председател на Папския съвет за междурелигиозен диалог).

Признание за „Каритас“

От стр. 1

Националната католическа федерация „Каритас“ - България, в лицето на президент на „Каритас“ Никополски епископ Петко Христов получи наградата от номинацията за обществено-политическа дейност в името на етническата толерантност. Наградата бе връчена от Михайлина Павлова, главен редактор на в. „Еврейски вести“. „Трябва да отбележим последователната грижа на „Каритас“ за търсещите закрила и убежище - каза награждаващата. - Болници и възрастните, децата и младежите, жените в неравностойно положение и хората със зависимости, които намират при вас солидарност и милосърдие.“ Г-жа Павлова припомни „сложния казус, пред който бе изправена България през 2013 г.“ да приеме хиляди бежанци, както и противоречивите реакции в обществото“. От страна на „Каритас“ присъства още и генералният секретар г-н Емануил Пата-

шев. „Бяхме избрани сред толкова много номинирани и това ще бъде още по-голям стимул за нас - заяви президентът на организацията монс. Петко Христов. - Въпреки че работещите в организацията очакват награда само от Всевишния, това признание ще ги стимулира да работят в същия дух още по-самоутвержено.“ На събитието присъстваха министърът на културата Петър Стоянович, много интелектуалци, университетски преподаватели, артисти и общественици, както и членове на еврейската общност в България.

На въпроса на Радио Ватикан „Какво е значението на наградата „Шофар“ за „Каритас“?“ г-н Паташев отговори: „Огромно - по няколко причини. От една страна, „Каритас“ - България, през 2013 г. отбеляза своята 20-а годишнина. В отговор на това дойде и наг-

радата „Шофар“, и то от еврейската общност именно защото толкова години помагаме на бедните. И както се изразиха, когато връчиха наградата на монс. Петко Христов, споменаха, че я дават за постоянството на сътрудниците на „Каритас“ през всичките тези години да се срещат с различия и да се опитват да го обичат.

От една страна, те предста-

виха цялостната дейност на организацията, от друга, споменаха за тежката 2013 г. и сирийските бежанци, които дойдоха в България. За „Каритас“ зачитането на човешкото достойнство е един християнски принцип именно защото във всеки човек ние се стремим да видждаме Бог. Това може би също е бил един стимул за организацията „Шалом“ да ни номинира и единодушно да ни награди.“

Други наградени бяха: най-голямата еврейска хуманитарна организация „Американ Джойнт“, която тази година отбелязва 100 години от основаването си, и в. „Еврейски вести“ - по повод 70-годишнината от началото на издаването му. Председателят на ОЕБ „Шалом“ Максим Бенвенисти награди Негово Превъзходителство посланик Шаул Камила Раз за изключителен принос в развитието на връзките между Израел и България, както и проф. Рахамим Шекерджийски за изключителен принос в развитието на българското общество и дружбата между българи и евреи. Наградата на организационния комитет за партньорство

и сътрудничество получи Държавната агенция „Архиви“. „За активно присъствие в еврейската общност и българското общество“ награди получиха Рейна Лиджи и Алберта Алтай.

Шофарът е най-старият музикален инструмент - обикновено е изработен от рог на овен. С него на Рош а Шана (еврейската Нова година) се тръби, за да се накара всеки човек да премисли делата си и да поиска прошка за грешките си. Тръбенето на шофара напомня и за даването на Десетте Божи заповеди. Според древните мъдреци посланието на шофара е: „Събудете се от сън и помислете за делата си. Сломнете си за Създателя и се върнете към Него в покаяние. Не бъдете от онези, които губят реалността в преследване на сенките и прахосват годините си в търсене на празното, което не може да ги ползва или избави. Погледнете добре в душите си и обрнете внимание на постылките си. Изоставете лошите си мисли и пътища, върнете се към Господ и той ще има милост към вас.“

И-V

Сол и светлина в медицината

**Интервю с доц. д-р Любка Танчева,
директор на Международната
организация на медици християни
по повод XI световна конференция
на организацията в София,
9-10 май 2014 г.**

- Госпожо Танчева, кога и с каква цел е създадена организацията?

- Организацията води началото си от 2004 г. с форум в Сеулския университет в Южна Корея, последван от ежегодни конференции в различни страни. През април 2012 г. в България стартирахме нашата Първа национална конференция в София, а през април 2013 г. - Балканска конференция на МОМХ, отразена в много медии, включително и от Българската национална телевизия. Тази година нашата столица е избрана за домакин на XI международна конференция на МОМХ. Тя ще бъде в партньорство със Столична община под мотото „Медицина, наука и духовност“. Идеята на организацията е да представя сериозни доказателства за суверенната изцелителна сила на Бог в медицинската практика на медици християни, подкрепени с изрядна медицинска документация. Целта е фокусирана върху професионалната и духовната подготовка на професионалисти християни от различни деноминации, които да бъдат „сол и светлина“ в медицинската и научната сфера, където работят. Крайната цел на МОМХ е да донесе слава на най-великия Лекар чрез медицинските свидетелства за изцеления, получени чрез молитва на вяра и представени пред пациенти, професионалисти и широката публика.

- Как дейността ѝ помага за подобряване на медицинското обслужване?

- Вярваме, че конференциите ще ни даде по-добро разбиране за времето, в което живеем - време на велики научни пробиви, но и на липса на съчувствие и любов, време на по-дълбока тъмнина и нехуманност, но също и на очакване славното завръщане на нашия Господ. Християни професионалисти в медицината и науката ще бъдат настърчени да работят в партньорство за трансформация на обществото отвътре - както чрез професионализъм, така и чрез християнско милосърдие. Като партньори на Господ в своята работа (професионална и духовна) ние имаме отговорността да бъдем Негови свидетели навсякъде, особено в областта, в която работим. Очакваме също да бъде укрепен мостът

между християнската вяра и науката.

Със своите идеи за право на достоен живот и грижи намирате ли съмишленици сред невярващи и нехристияни?

- От опита ни при предишните конференции наблюдавахме искрен интерес не само от вярващи християни, но също така и от невярващи медицински специалисти, които участваха активно в дискусии. Вярваме, че тази година също ще се присъединят нови съмишленици и нови ключови хора в областта на медицината, образоването и изследователската област. Форумът ще позволи да се изградят живи контакти между медицинските специалисти от цял свят и ще ги настърчи да бъдат добър библейски пример за по-младите си колеги, студенти и докторанти. Конференцията е духовно събитие и несъмнено ще повлияе на обществото.

Колко души са заявили участие в конференцията?

- Очакваме над 300 професионалисти с християнски убеждения от всички континенти и от цяла България, работещи в медицинската практика и научноизследователската експериментална медицинска наука.

Бихте ли споменали няколко акцента от програмата на конференцията?

- Основните пленарни доклади са: „Стари митове и нови предизвикателства на съвременната невронаука“ (доц. Любка Танчева, България); „Нов поглед към психосоматичните заболявания“ (проф. Алвин Хванг, Ю. Корея); „Взаимовръзка между физическо, ментално и духовно здраве“ (д-р Франс Кронье, Ю. Африка); „Майкрософт Вери Чип“ и неговото приложение за медицински цели“ (д-р Андре Гасиоровски, Израел). В програмата са включени около 10 медицински презентации на божествени изцеления, снабдени с изрядна медицинска документация, последвани от дискусии и въпроси. В дните преди конференцията - на 7 и 8 май 2014 г., е планирана международна хуманитарна медицинска мисия към бежанските лагери в София.

**Интервюто взе
Марио ГЕОРГИЕВ**

Дяволът съществува. Нека се научим от Евангелието как да го побеждаваме

Папа Франциск поучава

Да се научим от Евангелието да се борим против изкушенията на дявола. Към това призова папа Франциск по време на литургията, казана в петък, 11 април, в дома „Санта Марта“ във Ватикан. Папата подчертва, че всички сме изкушавани, защото дяволът не желае нашата святост.

„Животът на Исус бе една борба. Той дойде да победи злото, да победи принца на този свят, да победи демона.“ Демонът, подчертва папата, „изкушаваше много пъти Исус, а Исус чувстваше в своя живот изкушенията“ като „преследвания“. И предупреди, че ние, християните, „които искаме да следваме Исус“, „трябва да познаваме добре тази истина“: „Ние също сме изкушавани, ние също сме предмет на атаки от страна на демона, защото Духът на злото не желае нашата святост, не желае християнското свидетелство, не желае ние да бъдем последователи на Исус. И какво прави Духът на злото, за да ни отдалечи от пътя на Исус със своето изкушение? Изкушението започва бавно, но расте, винаги расте. На второ място расте и засяга другия, който е до нас. И накрая, за да успокои душата, се оправдава. Расте, засяга и се оправдава.“

Първото изкушение на Исус, отбелая Светият отец, „изглежда почти една съблазн“ - дяволът казва на Исус да се хвърли от храма и така, казва изкусителят, всички ще кажат: ‘Ето Месият!‘. Това е същото, което направи с Адам и Ева - „Това е изкушението“. Дяволът, каза папата, „говори като че ли е един духовен учител“. И „когато бива отхвърлен“, тогава „расте и се завръща по-силен“, тогава търси други и с тази банда се завръща. Той „се завръща, повличайки други“. Това стана с Исус - „демонът повлича“ неговите неприятели. И това, което изглежда една капка вода, малка капка вода, спокойна - предупреди папа Франциск - става едно море. Изкушението „расте и засяга и другите. И накрая се оправдава“. Папата припомни, че когато Исус проповядва в синагогата, веднага неговите неприятели го призовават, казвайки: „Но този не е ли синът на Йосиф, дърводелеца, син на Мария! Никога не е ходил да учи! Но с каква власт говори? Той не е учил!“ Изкушението, каза Светият отец, „увлича всички против Исус“. Това е най-високата степен; „по-висока от оправдането е тази на свещеника“, когато казва: „Не знаете ли, че

е по-добре един човек да умре“, за да се спаси народът?“

„Притежаваме изкушение, което расте, расте и засяга другите. Мислим за един брътвеж, например изпитвам малко завист към един човек и първо завистта е само вътре в мен, после трябва да я споделя и отивам при друг човек и казвам: „Ама ти видя ли го този...“, и завистта се опитва да расте и засяга друг, и друг. Този е механизъмът на брътвежите и всички сме изкушавани. Аз също съм изкушаван от брътвежите! Това е едно всекидневно изкушение. Расте, за да засегне и накрая се оправдава.“

Нека внимаваме, каза папата, „когато в нашето сърце чувстваме нещо, което ще разруши“ другите. „Нека внимаваме, защото ако не спрем навреме тази капка вода, когато порасне, ще се оправдава като тези хора“, твърдейки, че „е по-добре да умре един човек, отколкото народът“: „Всички сме изкушавани, защото законът на духовния живот, на нашия християнски живот, е една борба... Защото принцът на този свят - дяволът - не желае нашата святост, не желае да следваме Христос. Но дяволът съществува. Дори през ХХI век! Трябва да се научим от Евангелието как се води борбата против него.“

Нови социални услуги в Никополска епархия откри „Каритас“ - Русе

От стр. 1
то участва отец Паоло - енорийски свещеник, отец Трайко - енорийски на православната енория в Белене, кметът на Белене, представители на държавни институции, на неправителствени организации, директори на училища, гости и доброволци на „Каритас“ - Белене. Специален гост бе г-жа Йорданка Стоянова - представител на дарителите от швейцарското междуцинско звено. След поздравителните слова на гостите и представянето на екипа и работата на Центъра всички изпъхаха символичната „На многая лета“. Само за месец от своето съществуване центърът вече има 16 склучени договора с родители на деца с увреждания от община Белене.

На същата дата „Каритас“ - Русе, откри и Център за информиране, консултиране, обучение и подкрепа на деца в риск в с. Малчица, община Левски, се състоя на 25 март и в него взеха участие отец Ремо - енорийски свещеник в с. Малчица, кметът на селото, представители на държавни институции и на непра-

ителствени организации, директорът на училището, гости и приятели. След поздравителните слова на гостите, малярът концерт на децата от местното училище и представянето на екипа и работата му центърът бе благословен от отец Ремо и лентата беше прерязана.

„Каритас“ - Русе, работи и по разкриването на Център за общинска подкрепа във Враца, който ще помага на деца в риск и техните семейства.

Проектът се реализира с финансовата подкрепа на Конфедерация Швейцария чрез Фонда за реформи, свързани с участието на гражданско общество, и ще трае три години, като след неговия край е планирано услугите да продължат да работят в епархиите като дейности, делегирани от държавата.

**Антония НАЙДЕНОВА,
„Каритас“ - Русе**

От стр. 1

си да стане рабиня Господня⁴.

В Стария завет наименоването раб Господен се е давало на мъже, избрани от Бог в полза на Неговия народ. За първи път тук то звучи в женски род. Така Мария проявява пълното съгласие на своята свобода със задачата, която Бог ѝ възлага. Нейното одобрение е свободно, критично и радостно. Благодатта и свободата: Божият почин и човешкото съгласие са съществени при изпълнението на божествения план. В християнския живот винаги те са заедно, без да се изключват взаимно, а напротив - допълват се, благодатта и свободата⁵.

Така действия и Църквата, която - преди всичко в литургията - с вяра слуша, приема, възвестява и почита Божието слово, като го предлага на вярващите като хляб на живота⁶; в светлината на Божието слово разпознава значите на времето, тълкува ги и проявява събитията на историята⁷.

Ангелът благовести на Мария това, което Господ ще извърши, и същевременно я призовава да сътрудничи в Неговото дело. Подобно нещо се случва и в нашия всекидневен живот. Всяка взаимовръзка, всяко обстоятелство, които Провидението поставя по пътя ни - дори тези, които не можем или не желаем да разберем, но които представляват изпитание - са призвание от Господ, който ни приканва да са вклучим. Животът сам по себе си е призвание. Дори невярващият човек може да осъзнае, че всекидневието придобива коренно различен вид, ако се обрне внимание на действителността, която ни кара да сътрудничим в един общ, добър и справедлив план⁸.

Мария е девица, която се моли. Така ни се разкрива, когато посещава Елисавета. В своето ликуване Мария пророчески заявява от името на Църквата: Душата ми величае Господа (свети Ириней). Химнът на Девицата се е превърнал в молитва на цялата Църква през вековете.

Света Богородица - учителка в молитвата. Виж как се моли тя на своя Син в Кана Галилейска; и как настоява, без да се обезкуражава, с постъянство; и как получава (свети Хосемария Ескрива). Така ни се разкрива на сватбата, където, обръщайки се ненатрапчиво към своя Син с молба да задоволи преходни нужди, постига и непреходни последици: Иисус, извършвайки първото от Своите чудеса, под силва вя-

Света Богородица - образец на Божия култ

рата на Своите ученици (срв. Ин. 2, 1-12)⁹.

Посредством правилното задоволяване на материалните нужди може да се стигне до познанието за необходимостта от духовно измерение на човешкото съществуване. Всеки може да се убеди в тази истина, най-вече този, който споделя нуждите на другите и го прави, като предпочита бедните. Тази увереност получаваме и когато четем словата на апостола: „Във всичко чрез молитва и моление с благодарност откривайте пред Бога своите просби“ (Фил. 4, 6). Можем да му представим всички наши желания, без да премълчим никое. „За това, що е истинно, що е честно, що е справедливо, що е чисто, що е любезно, що е достославно, за това, що е добродетел, що

дае този наш човешки живот¹¹.

Мария ни се разкрива молеща и между апостолите: „Те всички единодушно прекарваха в молитва и моление с някои жени и с Мария, майка на Иисуса, и с неговите братя“ (Деян. 1, 14). Църквата също е Девица, която се моли, която всекидневно представя на Отца нуждите на своите чеда, хвали непрестанно Господа и се застъпва за спасението на света¹².

Мария е девица майка: тази, която заради своята вяра и послушание роди на света самия Син на Отца¹³. Това майчинство, определено от Бог, е образец на плодовитостта на Девицата Църква, която също става Майка - чрез тайнството кръщение тя продължава девственото майчин-

ство на Мария¹⁴.

Мария е девица даропринесителка. В сърцето на Богородица, която носи своя син в Иерусалим, за да го представи на Господ, е скрита воля за дароприношение, което е повече от обикновения смисъл на обреда. Това дароприношение достигна своя връх на Голгота, където Христос принесе самия Себе си като непорочна жертва на Бог (срв. Евр. 9, 14) и където Мария страдаше със своя единороден Син. За да увековечи кръстната жертва, Спасителят установи евхаристичната жертва и я повери на Църквата, Своята невяста¹⁵, която да събира вярващите и да чества Пасхата Господня в общение със светата Дева.

Като образец на цялата Църква в упражняването на божествения култ Мария е също така учителка в духовния живот за отделните християни. Много скоро вярващите са започнали да подражават на Мария, правейки от своя живот култ към Бог, а от своя култ - план за живота. Или - както казва свети Амвросий - във всеки трябва да присъства душата на Мария, за да велича Господ, във всеки трябва да присъства нейният дух, за да прославя Бог. Но Мария

чрез доверчивото призоваване, когато чувства застъпничеството на Защитницата и Помощницата¹⁶; чрез милосърденото служение, когато вижда в смирената Рабина Господня Царица на милосърдието и Майка на благодатта; чрез дейното подражание, когато съзерцава светостта и добродетелите на „благодатната“ (Лк. 1, 28); чрез трогателното възхищение, когато прозрява в нея - като в чиста икона - това, което цялата тя желае и се надява да бъде¹⁷; чрез внимателното проучване, когато като сътрудница на Изкупителя, при Негово идване в деня, в който ще бъде изчислена от всяко петно или порок (срв. Еф. 5, 27), се вижда като стъкмена невяста, пременена за своя жених Иисус Христос (срв. Откр. 21, 2)¹⁸.

Църквата, когато чества светите тайни, се отнася със същите вяра и любов като тези на Мария. Божият народ я призовава във весели и в тъжни събития, в радост и в сълзи. Затова трябва да призоваваме Мария да ни помогне чрез нейната майчинска молитва, та Църквата да стане дом за мнозина, майка на всички народи, и да направи възможно раждането на един нов свят²¹.

Отец Стефан МАНОЛОВ

1 Срв. CONCILIO VATICANUM II, Lumen gentium, т. 63

2 Срв. CONCILIO VATICANUM II, Sacrosanctum concilium, т. 7

3 Срв. GIOVANNI XXIII, Omelia, 15.02.1959

4 Срв. PAULUS VI, Marialis cultus, т.

17 5 Срв. SCOLA A., Omelia, 22.12.2013

6 Срв. CONCILIO VATICANUM II, Dei verbum, т. 21

7 Срв. PAULUS VI, Marialis cultus, т.

18 8 Срв. SCOLA A., Omelia, 22.12.2013

9 Срв. PAULUS VI, Marialis cultus, т.

10 Срв. SCOLA A., Omelia, 22.12.2013

11 Срв. GIOVANNI XXIII, Omelia, 15.02.1959

12 Срв. CONCILIO VATICANUM II, Sacrosanctum concilium, т. 83

13 Срв. CONCILIO VATICANUM II, Lumen gentium, т. 63

14 Срв. PAULUS VI, Marialis cultus, т. 19

15 Срв. CONCILIO VATICANUM II, Sacrosanctum concilium, т. 47

16 Срв. PAULUS VI, Marialis cultus, т. 21

17 Срв. SCOLA A., Omelia, 22.12.2013

18 Срв. CONCILIO VATICANUM II, Lumen gentium, т. 62

19 Срв. CONCILIO VATICANUM II, Sacrosanctum concilium, т. 103

20 Срв. PAULUS VI, Marialis cultus, т. 22

21 Срв. FRANCISCUS, Evangelii gaudium, т. 288

Пети формационен семинар

От стр. 1

съствали на повечето или на всички досегашни формационни семинари и срещи. Много от тях вече бяха участвали и в мероприятията от национален или международен характер в други страни. Това бяха все хора, които имаха ясната представа и ценяха високо както цялостния формационен план, така и характера на сдружаване в „Католическа дейност“. Между участниците имаше и такива, които за първи път присъстваха и които изразиха своето задоволство от това, че са били поканени на форума. Освен това присъстваха и много млади семейства, дошли със своите малки деца, за които имаше специална образователна програма.

Семинарът се осъществи със съдействието на Между-

народния форум на „Католическа дейност“ и на структурираните в отделни страни. Лектори на семинара бяха отец Вилхелм Данък, декан на римокатолическия богословски факултет към Университета в Буковец (Румъния), и Фаусто Таляни - председател на „Католическа дейност“ в диоцеза Ферара-Комакио (Италия). Двамата със своята вещина и способност успяха да предадат познанията си и опита си и направиха темата достъпна за всички. С гостите от други страни се подсилни смисълът на сдружаване и на сътрудничество между отделните звена на организацията.

Освен беседите семинарът предложи и моменти за събеседване, размишление, молитва, общуване и отдих. Наред

с работата по групи имаше и кръгла маса, където бе дискутирано върху основната тема. В неделя участниците проследиха в пряко предаване от Рим канонизирането на двамата нови светци - папа Йоан XXIII и папа Йоан-Павел II.

Формационният семинар е централното събитие на „Католическа дейност“, но не е единственото в течение на годината. Тясно свързани с него са различни срещи, духовни обнови, поклонения и екскурзии. За Великден група съпружески двойки бяха на поклонение в Рим по повод Годината на семействата. Малко след това, през май, ще се осъществи поклонение на членове на „Католическа дейност“ до светилището Мария Бистрица в Хърватска. През сеп-

тември се планира формационна среща, а преди това, през лятото, няколко отморяващи инициативи. Вход е и подготовката на международната младежка среща на „Католическа дейност“, в която ще вземат участие младежи от страните около Черно море, т. нар. Черноморска агора. Именно сътрудничеството между отделните национални организации дава възможност за много подобни връзки и инициативи.

Това бе поредният формационен семинар, който предложи на своите верни последователи познания за един осъзнат и зрял християнски живот и им даде възможност за общуване и завързване на нови приятелства.

Софийско-Пловдивска епархия

Стихове и базри

(Продължава от бр. 4)

Следващ символ, разкриващ се в икос 1 от Богородичния акатист, е „звезда, която явяващ Слънцето“ (повторен и в утренята на Благовещение, песен 6-а на Йона, икос). Подобни са: „Майко на незалязващата Звезда“, „зора на тайнствения Ден“ от икос 5; „радвай се, звездо на Якова от Валаама предсказана“ по икос 9 от Акатиста на Успение Богородично. В същия ред на мисли са: „незаходима заря на незалязващата светлина“, „луно, от слънцето на правдата осветявана“, „майко на духовната светлина“, „светлост в тъмнината светеща“ от икос 11 на акатиста на Успение Богородично и пак там - икос 6 - „огнени стълбе, който напътстваш намиращите се в тъмнина“. Икос 11 от Богородичния акатист добавя „светило на незалязващата светлина“ и „льч на духовното Слънце“, а благородственият канон на Пресвета Богородица - „радвай се, звездо незалязваща, която въвеждаш в света великото Слънце“. Отново икос 11 я нарича „светилниче на висок свещник поставена“, а на хвалите (богородичен) от утренята на свети Никола е сравнена със „светилник, сияещ в злато“ (свещник златозарни), графично представено в Ново

Делчево като златен седмосвещник (менора) в ръцете на пророк Захарий.

Девата е възпята не като самостойна, изолирана в славата си величина, но винаги в отношение към Христос, истинската Светлина и Слънце, написани с главна буква. Като звездата Зорница тя предизвестява изгрева на Слънцето, тя е „Аврора“, зора, звезда, посочваща пътя на духовните мореплаватели. Тя е светло отражение на Христовата светлина, луна, светеща през Неговата светлина, лъч от Неговата светлина. Нейната функция (както тази на всеки християнин) е да разпространява светлината - словото Христово, не да свети със собствена светлина, но да бъде този светилник поставен на високо място, откъдето Божията светлина да прогонва силите на мрака, да бъде това кристално чисто шише на лампата, пропускащо и увеличаващо ефекта на пламъка, отразявайки като огледало светлината на правдата. Тук ще добавя и епитетите на Девата от лоретанските литани „Звезда утринна“ (Stella matutina) и „Огледало на правдата“ (Speculum justitiae - по Премъдрост Соломонова 7, 26), титла, директно отнесена към Приснодевата и в икос 3

на акатиста към покрова на Пресвета Богородица.

Графично в Ново Делчево това е изобразено посредством пророк Валаам със звезда в ръка (по Числа 24, 17, където езическият жрец Валаам вместо да прокълне Израиля, както му заповядва царят, по божие вдъхновение благославя еврейския народ, пророкувайки „изграването на звездата на Якова“), както и като запалена свещ по икос 11 от акатиста „светлоносна свещ, която се яви на намиращите се в тъмнина“, и подобното сравнение от икос 11 на акатиста на Успение Богородично - „радвай се, неугасим факел на невеществения огън“, или огнения и облачен стълб от Иход 13, 12-22.

Преминаваме към следващия символ на Богородица, взет от икос 2-ри на акатиста, където четем „радвай се, Сълбо Небесна, по която слезе Бог“. Тук можем да добавим „лествице високая, юже Иаков виде“ (от вечерната на Благовещение, стихири на Господи возвах, глас 6) и „Гору и двер небесную и мисленную тя лесницу“ (от утреня на Рождество

Богородично, песен 7, ирмос), също и песен 4 от „Благодарствения канон на Пресвета Богородица“, където се пее „радвай се, стълбо, която чрез благодатта издигна от земята всички човеци“.

Контекстът е съновидението на Яков (Бит. 28, 10-19) във Ветил на стълба, издигаща се между небето и земята, между Бог и човека. Визуално в Ново Делчево Яков е нарисуван в пендантива, държащ стълба в ръка. Сълбата символизира връзката с Бог, възможност за общуване, осъществена по Негова инициатива, платена с кръвта на Неговия единороден син. Различни отци на Църквата ще свържат стълбата на Яков с Кръста Христов, благодарение на който човекът е допуснат до общението на Пресвета Троица. Допълваща това обяснение е и ролята на Девата, благодарение на която става въплъщението Божие, слизходженето (кенозист) Божие в образ на човек, позволяващо и обратното движение на възхождение (воздвижение), издигащо човека - според отците на Църквата - до „Бог по благодат“. Богородица е въздижната заради нейната въздижнаща роля.

Икос 2-ри продължава на същия ред с друго едно подобно сравнение: „Радвай се, мосте, който превежда човеци от земята на небето“, а песен 4-та от благодарствения канон на Пресвета Богородица добавя

вя „Радвай се, мосте, който превежда от смърт в живот всички, които те възпяват“ (визуално предадено с мост на стенописите в храма). Подобно е и съдържанието на песен 7-а, ирмос от утренята на Предпразненство на Рождество Богородично - „родися днес мост проводящ към свету човечество“ Ясна е и тук посредническата роля на Богородица, скъсяваща разстоянието и проправяща пътя към Бога - „Молитвеница“ и „Ходатаща“... Четвъртият пендантив на псевдокупола изобразява пророк Исаия, държащ свитък с пророчеството си: „Ето, Девицата ще зачне и ще роди Син, и ще му нарекат името Емануил“ (Исаия 7, 14). Момичето (на евр. almah), което в конкретния случай ще роди син на цар Ахаз - като предзначено значение за победата му над асирийците - ще бъде преведена на гръцки parthenos - Девица, и интерпретирано от християните в полза на раждането от Приснодевата на Спасителя, окончателното реализиране на Исаиевото пророчество.

(Следва)

Отец Петко ВЪЛЛОВ

* Публикуваният тук материал е част от предстояща за излизане книга-фотоальбум за църквата „Успение Богородично“ в село Ново Делчево с богословски прочит на стенописите и иконите в нея, дело на доц. Здравко Каменаров, Миляна Стефанова и Жени Павлова.

Двама папи за двама папи

От стр. 1

Кардиналите влизат в процесия, в края на която е Светият отец. И ето че Франциск - както преди два месеца по време на консистория - преди да се отправи към престола, отива да прегърне своя предшественик. Двама епископи на Рим - един действащ и един почетен - в силна братска прегръдка. И площащът се разтапя. Сцената се повтаря в края на литургията: Франциск целува олтара и отново отива да прегърне Бенедикт.

Над всичко това бдят двамата нови светци - Йоан XXIII и Йоан-Павел II - и двамата предшественици на катедрата на Петър и привилегировани свидетели на нещо, което няма предецент в историята на Църквата.

Марко Манчини, Korazum
Превод: © www.catholic-news.bg
Заглавието е на редакцията

От стр. 2

Ето част от програмата на вестника:

„На какво се дължат нашите последни неуспехи?

Какво е било вътрешното духовно кредо на масата и духовенството и спомогнало ли е то за освобождението, или е продължило дните на робството?

Ролята на църквата в новата история на България и напокон: всаждане съзнание за неизчерпаната още енергия и дееспособност на нашето племе, което, поставено в едно подобно географско положение, въпреки всички противодействия ще продължава да играе най-видната роля в качеството си на портиер на Европа и класическа нация на

По пътя към живота

келтославяните.

Портпарол на тая програма, изразяваща една дълбока и назидаема вяра в бъдещето на българския Народ, ще бъде настоящият вестник „Истина“, чието благовестие ще се разнесе като вечна истина сред тълпата на невежество и полупросветата.

„Истина“ ще бъде едно откровено и осмислено четиво без секретни пасажи... за стари и млади. „Истина“ ще съдържа проверени всесветовни известия, но не и сензации.

Тя ще съдържа във всеки свой брой по една диагноза на положението. Фейлетоните за „Истина“ ще се пишат от доктори по богословието и те ще заместят христоматиите за добрите четива.

Отделите „Обществени въпроси“ и „Случайна катедра“ ще се попълват от сътрудници, запознати с палещите общ-

въпроси.

С малко думи: „Истина“ ще служи единствено на истината и на добре разбрани интереси на българското племе.

От Редакционния комитет
И нещо от новините:

„Конгрестът на съдиите. С голема симпатия обществото гледа на конгреса на съдиите. Министърът на правосъдието г-н Рашко Маджаров в своята приветствена реч ги е поздравил с успеха на тяхната борба, за да запазят авторитета на съдилището. Изтъкнал е нуждата съдиията да бъде парично гарантиран, за да бъде съдиията независим и да може да се отдава на научен труд.

Действително, ако нашата страна може да се гордее с нещо ценно и непокварено, това е съдилището. Който е беседвал с чужденци, които познават България, винаги уважението към българското съди-

лище е било голямо.“

Има дори „Нашите жалби към властващите“

1) Католиците в гр. Малко Търново са постоянно тормозени и преследвани. На училищата им там се правят всевъзможни спънки. Отнемат им се вече придобити права. Дадено на турци и евреи се оспорва на българи, защото са католици!

2) Отдъвна вече католическите свещеници в село Белене са арестувани и интернирани - отец Манушев в с. Батак, а отец Аров в с. Беброво. Наклеветени са, че са взимали участие в противоправителствена и противодържавническа пропаганда. Искаме освобождението им и безпристрастно акнетиране делата им.

3) Очакваме отговор на следния въпрос: Конституционно правителство в какви случаи може да интернира

свободен гражданин?

Който адвокат отговори на зададения въпрос, ще бъде неговото мнение категорично в нашия вестник.“

Има и кратък „предизборен“ съвет:

„Католици! При избори гласувайте по съвест! Нареждайте се под знамената на партиите на законността и реда, но изисквайте от вашите избраници да пазят интересите и правата на католическите населния и духовници!“

Какво да добавя? Дори тези няколко изводки казват много...

Нека почетем паметта на създателите и първоиздателите на в. „Истина“, служили на правдата в тежкия период 1924-1949 г., с една молитва. А с друга молитва да просим вестник „Истина-Veritas“ да следва мисията си като духовна зара за вярващите и още много католици да намерят лъчите й.

Марио ГЕОРГИЕВ

10

ИСТИНА
VERITAS

Брой 5 (1486)
май 2014 г.

Съдният ден

Когато настана съдният ден, милиарди хора бяха отведени пред Божия престол. Много от тях се отдръпнаха, понеже не можеха да понесат светлината, с която беше озарено това място. И не всички разговаряха с Бог покорно и смилено. Някои не влязоха в диалог с дух на страх Божи и съответното уважение. И сред чакашите пълзна гълъч на недоволство.

- Може ли Бог да осъждва? Че какво знае Той за страданието? - промърмори жена от първите редици. Тя вдигна ръкав и показа татуирания на ръката ѝ номер от концентрационен лагер. - Ние преживяхме такива неща, които изглеждат невъзможни да се преживеят, биеха ни и ни пребиваха до смърт.

От друга група се обади един негър. Той оголи шията си пред Бог.

- Какво ще кажеш за това - попита негърът, показвайки следи от удушаване. - С мен се гавриха само затова, че съм

черен. Това беше единствено ми провинение.

Взе думата една млада жена с малко дете и синини под очите:

- Защо трябва така да страдам - простена тя. - Това беше моята вина...

Около мърморещите се оформяха групи. Те обвиняваха Бог, че е допуснал такива страдания. Добре му е на Бог - говореха те, - като живее на такова красиво и благодатно място, където няма мъчения, глад, омраза. Как може Той да знае нещо за страданията на хората по земята? Бог има тук съвсем спокоен живот, твърдяха те. Групите решиха да изльчат свои представители - тези, които според тях са страдали най-много: евреи, негри, жертви на атомните бомби над Хирошима и Нагазаки, инвалиди, болни деца...

Избраниците се подготвиха старательно, за да представят своята трагедия, и излязоха най-отпред. Те искаха да убедят Бог, че може да ги съди

само ако преди това е преживял всичко, което са понесли те в своята съдба. Така че нека Той слезе на земята и превиве различните човешки трагедии. Всеки даваше различни предложения:

- Кажете Му да се роди евреин... Нека най-напред подложи на съмнение начина, по който Той е дошъл на света... Дайте Му такъв непосилен труд, че и най-близките му да го смятат за луд... Нека бъде принуден да свидетелства пред съда, където ще го съдят подкупни съдии, нека бъде осъден от страховици и да изпита изтезанията... И в края на краишата нека Той се почувства смъртно самотен. И тогава Го убийте... И то така, че да няма никакво съмнение за Неговата смърт... И всичко това правете в присъствието на свидетели...

И отвсякъде се носеха ръкопляскания. Когато и последният замълча, настъпи пълна тишина. Никой нямаше смелостта да прибави още нещо... А и нямаше какво повече... Като се замислиха над дотук казаното, хората осъзнаха, че Бог съвършено разбира всички техни страдания.

По интернет

Ватиканско издание за десетгодишния престой на монс. Ронкали в България

Точно месец преди канонизацията на блажения Иоан XXIII в зала „Маркони“ на Радио Ватикан бе представена книгата „Църковното наследство на монсеньор Ронкали в България (1925-1934)“, публикувана от ватиканското издателство LEV. На представянето присъства и нейният автор Кирил Карталов, един от изследователите на папската дипломация и понтификата на Иоан Павел II, който заедно с Иоан XXIII ще бъде обявен за светец на 27 април т.г.

Книгата е историческо-дипломатически анализ на почти десетгодишната мисия на монс. Анджело Ронкали - бъдещия папа Иоан XXIII - в България, която оказва огромно значение за формирането му като личност и духовник. Не само това, тя поставя основите на дипломатическите ни отношения със Светия престол и дава силен тласък на пастирската дейност на Църквата. „Българското десетилетие на монсеньор Ронкали е важна глава в биографията на един човек, избран за папа през 1958 г. и направил завой към единението на Християнските църкви“, припомня в книгата си Кирил Карталов.

Презентацията уважиха ватикански представители, историци, сред които директорът на ватиканското издателство LEV дон Джузепе Коста, българският посланик към Светия престол Кирил Топалов, посланикът на Малтийския орден в България Камило Дзуколи, проф. Красимир Станчев от университета „Рома Тре“. Уникалността и важната стойност на научния труд изтъкнаха в изказванията си експерти, сред които председателят на Папския комитет за исторически науки отец Бернард Ардура и професор Масимо де Леонардис, доцент към Католи-

ческия университет в Милано, чийто възпитаник е Кирил Карталов.

Професор Де Лаурентис се спря на отделни аспекти от умения дипломатически подход на монс. Ронкали към някои деликатни въпроси, свързани с македонската общност и с царското семейство, от които изпъкват отличителните черти на „дипломата Ронкали“: „Твърдото следване на принципите и получените указания, придружени същевременно от милосърдието към хората дори когато оценката им към тях е строга.“ Не на последно място той посочи и отношенията между католиците от латинския и източния обред и отношенията с православната общност, което оформя впоследствие „икуменическата натура на бъдещия папа“.

Широк и задълбочен историческо-политически анализ на контекста, в който монс. Ронкали работи и свещенодейства, направи доцент Рита Толомео от римския университет „Сапиенца“, като неизбежно застъпи и въпроса доколко папа Ронкали може да се нарича „български“ папа: „Несъмнено българският опит оставя по- силни следи у папа Иоан XXIII, отколкото като папски представител в Турция, Гърция и Франция. България оставя незаличими следи в неговото сърце, въпреки че за някои страната не е хубава и подредена, но за него тя остава винаги най-красивата. За мен той е български папа. Няма нужда от паметници като например в Истанбул. Фактът, че обикаля страната, за да опознае лично католическото присъствие, особено от източния обред, показва желанието му да почувства изцяло страната. Към това се прибавя и обичта му към хората, които познава, както и към целия български народ.“

Това е първото издание на български автор от ватиканското издателство, което разкрива нови възможности за сътрудничество, подчертава дон Джузепе Коста: „Смятам това за предизвестяващ знак. Надявам се подобни публикации да се увеличат. Този нов сигнал разкрива нови намерения както към Комитета за исторически науки, така и от страна на Църквата.“

Обширният и добре документиран труд от 330 страници се базира на нови архивни материали от Ватиканския секретен архив, Държавния ватикански секретариат и Конгрегацията за Източните църкви. Българският вариант на книгата, озаглавен „Монсеньор Ронкали и неговата апостолическа мисия в България“, с преводач Елица Попова се появява в контекста на канонизацията на „българския папа“, но нейният прочит надхърля научно-историческите граници и може да бъде ориентир за бъдещето, каза Кирил Карталов: „Днес в България ние нямаме хора, духовни водачи, на които безрезервно да вярваме и които да ни водят в това достатъчно тъмно време. В момента светът се позовава на папа Франциск, защото вижда в него един духовен водач, духовен водач, който може да знае как да вдъхне нова светлина във вярата. България трябва също да следва тази светлина - без предразсъдъци и без предубеждения.“

Димитър ГАНЧЕВ

11 ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1486)
май 2014 г.

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава трета Тайнството Брак V. Благата и изискванията на брачната любов

Верността в брачната любов

1651 По отношение на християните, които живеят в такава ситуация и често пъти пазят вярата си и желаят да възпитават по християнски своите деца, свещениците и цялата общност трябва да проявят внимателна загриженост те да не се считат откъснати от Църквата, в чийто живот те могат и трябва да участват в качеството си на кръстени: „Трябва да бъдат поканени да слушат Словото Господне, да присъстват на Жертвоприношението на литургията, да постоянноят в молитвата, да дават своя принос в делата на милосърдие и в начинанията на общността в полза на справедливостта, да възпитават децата си в християнската вяра, да отглеждат в себе си дух и дела на Покаяние, за да могат да изпросят ден след ден благодатта на Бог“ (IOANNES PAULUS II, Adh. ap. Familiaris consortio, 84: AAS 74 (1982) 185).

С мисълта за потомство

1652 „Поради самата си природа институцията на брака и на брачната любов са предназначени за създаване и възпитаване на децата, които са връх и тяхен венец“ (CONCILII VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 48: AAS 58 (1966) 1068): „Децата са най-превъходният дар на брака, те допринасят твърде много за благото на самите родители. Сам Бог казва: „Не е добро за човека да бъде сам“ (Бит. 2, 18), който „отначалото ги сътвори, мъж и жена ги сътвори“ (Мат. 19, 4), пожела да им отреди особено участие в своето създателно дело; също така Той благославя мъжа и жената, като казва: „Плодете се и множете се“ (Бит. 1, 28). Оттогава истинската и добре разбрана брачна любов, както и цялата структура на семейния живот, който произтича от нея, без да подценява другите цели на брака, се стреми да предразположи съпрузите да сътрудничат смело на любовта на Създателя, Спасителя, Който чрез тях иска да увеличава и обогатява Своето собствено семейство“ (CONCILII VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 50: AAS 58 (1966) 1070-1071).

1653 Плодовитостта на брачната любов се простира върху плодовете на моралния, духовния и свръхестествения живот, който родителите дават на своите деца чрез възпитанието. Родителите са главните и първи възпитатели на децата си (Вж. CONCILII VATICANUM II, Decl. Gravissimum educationis, 3: AAS 58 (1966) 731). В този смисъл основно задължение на брака и на семейството е да бъдат в служба на живота (IOANNES PAULUS II, Adh. ap. Familiaris consortio, 28: AAS 74 (1982) 114).

1654 Съпрузите, на които Бог не е дал да имат деца, могат при все това да имат брачен живот, пълен със смисъл от чисто човешка и християнска гледна точка. Техният брак може да блести с плодовитост на милосърдие, отзивчивост и жертвеност.

VI. Домашната Църква

1655 Христос пожела да се роди и да порасне в лоното на Светото семейство на Йосиф и Мария. Църквата не е нищо друго освен „семейство на Бога“. Още от началото ядрото на Църквата често пъти се е съставяло от тези, които стават вярващи „с целия си дом“ (Вж. Деян. 18). Когато се кръщаваха, те желаеха целият дом да бъде спасен (Вж. Деян. 16, 31; 11, 14). Станали вярващи, тези семейства бяха остроени на християнски живот сред един невярващ свят.

1656 И в наши дни често пъти в един чужд и дори враждебен на вярата свят вярващите семейства имат първостепенно значение като огнища на жива и пръскаща светлина вяра. По тази причина Вторият ватикански събор нарича семейството с един стар израз: „Ecclesia domestica“ (Домашна Църква) (CONCILII VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 11: AAS 57 (1965) 16; вж. IOANNES PAULUS II, Adh. ap. Familiaris consortio, 21: AAS 74 (1982) 105). Точно в лоното на семейството родителите „чрез своето Слово и със своя пример... са за своите деца първите вестители на вярата, в служба на своеото призвание и особено на свещеническото призвание“ (CONCILII VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 11: AAS 57 (1965) 16).

1657 Именно тук се упражнява по привилегирован начин свещенството на кръстените - на бащата, на семейството, на майката, на децата, на всички членове на семейството, „чрез приемането на тайнствата, молитвата и благодарението, свидетелството на един свят живот, поради тяхното себетрицание и действено милосърдие“ (CONCILII VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 10: AAS 57 (1965) 15). Семейното огнище е по този начин първото училище на християнски живот и школа за човешко обогатяване (CONCILII VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 52: AAS 58 (1966) 1073). Точно тук човек се научава на издръжливост, на радост от труда, братска любов, великолично прощаване, дори и многократно, и най-вече на богопочитание чрез молитва и жертване на собствения си живот.

Из „Катехизис на Католическата църква“

Монахиня порази жури то на тв конкурса „Гласът на Италия“

Сестра Кристина Скуча (Scuccia) има този поразяващ глас... Тя е родена през 1989 г. в Комизо - 30-хиляден град на остров Сицилия. Расте в добро католическо семейство. От малка проявява музикални и певчески способности. Пее канцонети, свири на китара в училищни хорове. Мечтае да стане известна певица. Учи в музикално училище в Катания, след това - икономика и изкуство в Рим. Участва в хорове, има солови изяви. Пее, учи, танцува. Среща и приятел, но „все нещо отвътре ѝ липсва“. През 2008 г. идва промяната. В Милано сестрите от конгрегацията на Урсулинките на Светото семейство, които ръководят музикална академия, търсят певица за главна роля. Начело на академията е известната артистка Клаудия Кол. Кристина се явява на

прослушване и Клаудия й заявява: „Вулканът в тебе трябва да изригне!“

Кристина мисли дълго и решава твърдо. През 2010 г. става послушница. Заминала за Бразилия, където живее с още пет посестрички послушнички. Те се грижат за бездомни деца. С музика, песни и танци Кристина става любимка на млади и стари. През 2012 г. дава вечни обети, установява се в Милано, където живее, работи и преподава в академията на сестрите. През тази година италианската телевизия РАИ организира конкурса „Гласът на Италия“. Цялата академия изпраща и придвижава сестра Кристина на конкурса. Тя се явява и изпълнява блестящо песента „Никой“ („No one“) на американската певица Алисия Кейс. Препълнената зала се тресе от одоб-

ителни възгласи. Четиричленното жури, седнало в кресла с гърб към сцената, още в края на първия куплет натиска копчето „Признаване на таланта“ и се обръща към сцената и не може да повярва на очите си - млада монахиня с очила и в своята одежда ги поразява с певческия си диапазон, оригинален стил на изпълнение и енергия.

А член на жури то е кой да е: певицата Вероника Скопелити, известна като Ноеми; солистът на италианската рок-группа Litfiba Пиеро Пелу; по-

пулярната телевизионна водеща, актриса и певица Рафаела Кара; рапърът Алесандро Алеоти, известен като J-Ax.

След първоначалния шок рапърът се пошегувал: „Ако знаех, че ти пееш месата, нямаше да излизам от черквата.“

А и в YouTube тя прави сензация - 28 милиона гледат още в първите дни изпълнението ѝ.

Монахинята казва: „Благодаря на Всевишния, че ме е дарил с този глас; ще го използвам, за да Го възхвалявам във висините.“ А на въпроса не се ли притеснява, че

Ватикан няма да е доволен от тази нейна проява, тя отговаря: „Надявам се, че папа Франциск ще ми позвъни съвсем скоро.“

И се оказва права донякъде. В своя Тuitър президентът на Папския съвет за култура кардинал Джанфранко Равази изразява възхищение от певческия талант на монахинята.

Петър КОЧУМОВ

Б.р.: Наистина си заслужава да се види в интернет изпълнението на сестра Кристина.

За пръв път в историята американски щат прие закон в защита на правата на вярващите

Щатът Мисисипи стана първият щат на САЩ, в който бе приет закон за защита на правата на вярващите. Разбира се, веднага се появиха и критикуващи, които обявиха закона за дискриминационен, като се застаниха, че ще го оспорват във федералните съдилища.

Официалното заглавие на закона е „Акт за възстановяване на религиозната свобода“. Той позволява на частните предприятия и компании в Мисисипи да отказват изпълнение на заявки, в това число и обслужване на клиенти, ако това противоречи на религиоз-

ните им убеждения. Освен това новият закон предвижда към герба на щата да бъдат добавени думите „Уповаваме се на Бог“.

Законодателният акт бе принесен с гласовете на республиканците, които имат мнозинство в щатския конгрес на Мисисипи. Губернаторът Фил Брайънт, който също е член на Републиканската партия, вече подписа закона и той влезе в сила.

Либералите реагираха отрицателно на нововъведенията. Първи заявки и декларации за протести и съдебни жалби

дошли от организацията, занимаващи се с правата на секуналните малцинства. Те се опасяват, че хората с „нетрадиционна секунална ориентация“ щели да бъдат първите, на които по религиозни мотиви щели да им бъдат отказанни услуги и обслужване.

В края на февруари т. г. подобен закон бе принесен и от конгреса на щата Аризона, но губернаторът Джейн Брюър отказал да го подпише, като се позова на мнението на деловите кръгове.

По www.catholic-news.bg

Декалог на спокойствието

Йоан XXIII - човекът, който ми даде най-добрите уроци за живота и душата

Едно от нещата, което винаги ме е изумявало най-много у Йоан XXIII, беше това странно, почти чудно спокойствие, което запазваше пред проблемите и пред бурите в живота си, които не бяха никак малко, въпреки че той ги прикриваше. Спомням си например един октомврийски ден на 1962 г., през който изглеждаше, че съборът ще се разцепи на две - когато мнозинството от епископите от Централна Европа и страните от Третия свят разпердущи най-важната схема, изгответа от Римската курия и най-консервативните духовници. Ситуацията беше доста обръкана, тъй като боят на гласувалите срещу схемата превишаваше половината, но не стигаше две трети. Тъй като един съборен документ не може да бъде одобрен или отхвърлен с по-малко от две трети от гласовете, текстът юридически все още беше в сила (въпреки че „беше в малцинство“), но всички знаехме, че това е един изкуствен живот, тъй като никога нямаше да получи двете трети и да бъде одобрен. Само намеса на папата, който да промени пра-

вилата, можеше да премахне проблема, но пък беше прекалено да се моли Негово светейшество Йоан XXIII да тръгне срещу авторите на текста (най-близките му сътрудници, избрани от него).

Този следобед секретарят на папата се обади по телефона в Латинския колеж, за да каже, че независимо от това, че папата е посочил следващия ден да отиде да открие събора, тъй като „този следобед сънцето е толкова приятно“, той би искал да се разходи. И ако може между другото да открие тази привечер събора. Така и направи.

Бях там. И си спомням, че папата направи най-хубавата си проповед, която съм слушал, и че в нея каза наизуст

една прекрасна молитва към Дева Мария, която той често молел като дете. Папата беше щастлив и не преставаше да се усмихва. Аз се зачудих: „Ама що за човек е той? Толкова ли е лекомислен? При бъркотията, настанала в събора, това, което го интересува, е да се поразходи - понеже днес е един прекрасен сънчев ден, и да ни казва детски молитва за Дева Мария.“

На следващото утро научих отговора - папата учредяваше нова смесена комисия за изработване на нова схема и в нея включваше консерваторите и най-напредничавите епископи, без да унизи никого, като така даваше възможност на синода да продължи работата си. И онази сутрин въпростът ми стана друг - откъде папа Йоан XXIII вземаше това невероятно спокойствие, което не му позволяваше никога да загуби самообладание? Години по-късно, когато беше публикуван неговият „Дневник на душата“, разбрахме много от ключовите опори на живота му.

Открихме, че това спокойствие го „взема“ преди всичко от своята душа на светец в контакт със Свръхестественото и от своята човешка мъдрост. Специално там, в тази книга, папата обяснява (много преди да стане такъв), че той никога не е планирал работа в дългосрочен план, за-

щото мисълта, че трябва да върши „винаги“ едно нещо, ще го обезсърчи, докато - обратно - в състояние е да направи най-трудното, ако трябва да го върши само дванадесет часа, но като повтаря всеки ден тази задача.

В този дух е написал като много млад тези десет правила, които предлагам на моите читатели:

1. Само днес ще се опитам да живея ден за ден, без да искам да решав проблемите на живота си всички наведнъж.

2. Само днес ще обръна най-голямо внимание на външните си проявления: ще бъда любезен в обносите си, няма да критикувам никого и няма да се опитвам да критикувам или поучавам никого освен самия себе си.

3. Само днес ще бъда щастлив в увереността, че съм бил създаден за щастие не само на онзи свят, но също и на този.

4. Само днес ще се приспособя към обстоятелствата, без да претендират обстоятелствата да се нагласят всичките според моите желания.

5. Само днес ще посветя десет минути на добро четиво, припомняйки си, че както храната е необходима за живота на тялото, така и доброто четиво е необходимо за живота на душата.

6. Само днес ще сторя едно добро дело и няма да го кажа

на никого.

7. Само днес ще свърша по-едно нещо, което не искам да правя, и ако се почувства огорчен вътре в себе си, ще се постараю никой да не го разбере.

8. Само днес ще си направя подробна програма. Може би няма да я изпълня както трябва, но ще си направя. И така ще се пазя от две бедствия: прибързаност и нерешителност.

9. Само днес твърдо ще вярвам - ако и обстоятелствата да сочат обратното, че доброто Божие провидение се грижи за мен, като че ли никой друг не съществува на света.

10. Само днес няма да имам страхове - няма да се боя да се наслаждавам на това, кое то е красиво, и да вярвам в доброто.“

Несъмнено ако само за днес аз съм в състояние да изпълня три или четири от тези заповеди и ако утре изпълня пак някоя от тях и още някоя друга, а вдругиден добавя към тях още две или три, ще постигна да притежавам не спокойствието на Йоан XXIII (защото това е джакпот, който сепада само два-три пъти на сто години), а достатъчно спокойствие, за да си върша добре работата и да бъде щастлив.

Хосе Луис Мартин ДЕСКАЛО,
по www.catholic.net